Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 92 (1592) ♦ Четвер, 29 травня 1997 року ♦ Ціна договірна

За кораблі Росія обіцяє заплатити.

Правда, не відразу

Українські і російські експерти підготували до підписання главами уряду двох країн три угоди, які стосуються Чорноморського флоту — "Про взаєморозрахунки, пов'язані з розподілом ЧФ і перебуванням ЧФ Росії на території України", "Про статус і умови перебування ЧФ Росії на території України", "Про параметри розподілу ЧФ". Водночас, повністю погодженою можна вважати лише угоду про статус ЧФ, включаючи термін його дії — 20 років.

В цілому погоджений характер проекту документа про параметри розподілу ЧФ. У ньому йдеться, що "основна база ЧФ Росії знаходиться в Севастополі", де перебуває його штаб та інші органи управління.

Найбільші розбіжності щодо угоди про взаєморозрахунки. Сторони погодили суму компенсації Росією Україні вартості отриманих від неї кораблів, яка перевищила $500 млн. Однак, згідно пропозиціям Росії, ця сума погашується протягом 2 років.

Розрахунки українських і російських експертів по використанню ЧФ Росії землі, об'єктів, інфраструктури, відшкодування екологічного збитку різняться більш ніж у 7 разів.

Київ – Москва:

"Мертвий сезон" завершено

Учора відбувся одноденний робочий візит голови уряду Російської Федерації Віктора Черномирдіна. Під час його перебування у Києві було плановано остаточно з'ясувати всі досі спірні питання і проторувати дорогу до столиці України Президенту РФ Борису Єльцину. Схоже, з цим завданням, нарешті, вдалося впоратися і завтра розпочнеться дводенний офіційний візит Бориса Єльцина, під час якого буде підписано широкомасштабний Договір про дружбу, партнерство і співробітництво між Україною та Росією, Звернення до мешканців Севастополя... Готується до підписання й угода про співробітництво у ракетно-космічній галузі.

Учора Віктора Черномирдіна прийняв Президент України Леонід Кучма, відбулася розмова з Прем'єр-міністром Павлом Лазаренком.

Головним підсумком дня повинно було стати підписання низки важливих двосторонніх документів, які знаменуватимуть остаточне завершення поділу Чорноморського флоту, визначать статус російського ЧФ на території України, параметри поділу та взаємні розрахунки.

Потрібен приклад? Він є

Під час перебування в Україні делегації Державних зборів Угорської Республіки відбулася зустріч членів делегації на чолі з Головою міжпарламентської групи "Угорщина—Україна" Андрашом Чіхом з першим заступником Голови Верховної Ради України Олександром Ткаченком.

Олександр Ткаченко зазначив, що співпраця міжпарламентських груп України та Угорщини може бути прикладом плідної роботи, яка має певні результати, та поцікавився досвідом сусідів щодо системи парламентських виборів, бюджетної політики й законів про оподаткування. Бесіда точилася навколо трьох основних питань: удосконалення законодавчого поля в міжпарламентських відносинах, економічної співпраці та загальнополітичних позицій двох сусідніх країн.

Валентина ПИСАНСЬКА, спеціальний кореспондент "Голосу України" (з Тбілісі)

До Грузії не по золоте руно

Триває дводенний офіційний візит української парламентської делегації, очолюваної Головою Верховної Ради Олександром Морозом, до Республіки Грузія. Учора члени делегації мали бесіду з Головою парламенту Зурабом Жванія. Під час розмови порушувались питання українсько-грузинського співробітництва, соціально-економічної ситуації в обох країнах, проблеми законотворчості.

Велику увагу приділили грузино-абхазькому конфлікту. Сторони дійшли висновку, що слід розв'язувати цю проблему політичним шляхом. Зураб Жванія підкреслив, що вона є ключовою на Кавказі та в Закавказзі, і від її розв'язання залежить стабільність усього регіону. Представники парламенту Грузії підтримали ініціативу Олександра Мороза про проведення наступного року в Києві міжнародної міжпарламентської конференції щодо забезпечення стабільності безпеки Європи XXI століття. А Зураб Жванія підкреслив, що слід віднайти колективні механізми гарантій безпеки, які б поширювались на кавказькі регіони.

Голова ВР України виступив на сесійному засіданні парламенту.

(Закінчення на 2-й стор.).

Мелодія сільського вечора

Які інтонації в ній домінують?

"Село, для мене ти єдине, для мене ти найкраще на землі", — зізнається зі сцени популярний співак. І щось до болю знайоме і близьке оживає в пам'яті. Особливо для того, хто пізнавав цей світ саме у селі.

Село протягом століть берегло — і береже! — наші традиції, воно ніколи не зрікалося батьківської віри і батьківської мови. Воно завжди залишалося оберегом українства.

Сьогодні газета започатковує нову рубрику — "Культура села". Бо не секрет, що сільським клубам, бібліотекам, музичним школам і музеям перепадають лише крихти з доволі обмілілого державного бюджету. Та й меценати, навіть ті, що звідти родом, нечасто навідуються у села. І все-таки...

Кореспонденцію "Підмокає не тільки стеля. А й репутація влади" читайте на 12-й стор.

Залишайтеся з "Голосом"!

Передплата-97

"Голос України" проводить для своїх передплатників лотерею. Буде розіграно найрізноманітніші товари. І все це завдяки нашим спонсорам:

13. Відкритому акціонерному товариству "Че За Ра" Чернігів (президент Костянтин Колесник) —шестипрограмні радіоприймачі УКВ, радіоприймачі "Данко" зі слухавками.

14. Городоцькому верстатобудівному об'єднанню Хмельницької області (генеральний директор Анатолій Іванов) — деревообробний верстат.

15. Кооперативно-виробничому об'єднанню "Кіровоградсільбудіндустрія" (генеральний директор Іван Кардаш) — два грошові призи по 50 гривень.

(Далі буде).

Друзі! Ви можете стати учасниками розіграшу нашої лотереї, якщо передплатите "ГУ" або тижневик "Голос України — Тиждень" на II півріччя 1997 року. Надсилайте до редакції листи з позначкою "Лотерея "ГУ-97", де вкажіть прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу і вкладіть копію передплатної квитанції. Розіграш —наприкінці липня 1997 року.

Індекс газети українською мовою — 60955, російською — 60997. Передплатна ціна на друге півріччя — 12 гривень. Є передплатні пільги для ветеранів Великої Вітчизняної війни і праці, студентів, чорнобильців, афганців: 9 гривень на шість місяців.

Передплатний індекс "Голосу України — Тижня" — 40342. Передплатна ціна на півріччя — 12 гривень.

У номер

До Грузії не по золоте руно

(Початок на 1-й стор.).

Відбулась також зустріч з грузинськими колегами, керівниками парламентських фракцій, зокрема фракції «Спілка громадян Грузії» (парламентська більшість). Крім того українські парламентарії працювали в деяких комітетах.

Олександр Мороз і Зураб Жванія підписали спільну декларацію та провели прес-конференцію.

У середу Голова Верховної Ради Олександр Мороз мав бесіду з Президентом Республіки Грузія Едуардом Шеварднадзе. Було покладено квіти до меморіалу жертв 9 квітня та могили Невідомого солдата.

Сьогодні українські депутати відвідають виробниче об'єднання «Енісelі» й матимуть зустріч із представниками ділових кіл Грузії та депутатами, які входять до складу міжпарламентської групи «Грузія — Україна». А в Палаці юнацтва побувають на концерті художньої самодіяльності. У програмі також відвідування бізнес-центру Мтацмінда.

Сьогодні увечері делегація повертається до Києва.

Таки краще синиця в руках

Учора відбулася зустріч членів Комітету Верховної Ради України у закордонних справах та зв'язках з СНД з членами підкомісії з питань роззброєння та контролю над роззброєнням Комісії у закордонних справах Бундестагу.

Німецьких парламентаріїв цікавила позиція України щодо Північноатлантичного альянсу у зв'язку з останніми подіями, зокрема підписанням у Парижі Основоположного акту про взаємовідносини Росії і НАТО.

Депутати Верховної Ради висловили критичні зауваження щодо документу про відносини України і Північноатлантичного альянсу, який розробляється нині обома сторонами. Вони переконані, що цей документ не має юридичної сили і явно програє у порівнянні з російсько-натовським.

Цю тему було продовжено під час зустрічі німецьких парламентаріїв з членами Комітету Верховної Ради України з питань оборони та державної безпеки. Голова комітету Володимир Мухін зазначив, що на даний момент не бачить можливості укласти кращий договір між Україною та НАТО, ніж той, який нині готується.

У відповідь голова німецької підкомісії Гернот Ерлер сказав, що на Мадридському саміті до альянсу буде прийнято тільки три держави, а решта дев'ять країн-претендентів на вступ до НАТО залишається навіть у гірших умовах, ніж Україна, яка матиме договір про відносини з альянсом, що надаватиме Києву певних гарантій безпеки. Гернот Ерлер переконаний, що нині немає причин для розчарування.

Делегація Бундестагу також зустрілася з членами групи народних депутатів України з міжпарламентських зв'язків з ФРН.

Росії — поздоровлення, іншим — відкриті двері до НАТО

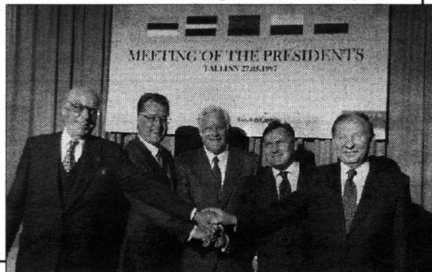
Президенти країн Балтії, України та Польщі задоволені підписанням 28 травня в Парижі Основоположного акта про взаємовідносини Росії та НАТО. Як повідомив кореспондент агентства «Інтерфакс-Україна», це зазначено в комюніке президентів п'яти держав, яке вони підписали за підсумками своєї зустрічі в Таллінні.

Основоположний акт, на думку президентів, «привносить взаємну переконаність, безпеку і стабільність у Євроатлантичному регіоні». Президенти також підкреслили важливість підписання угоди НАТО й України, яке має відбутися на липневому саміті НАТО в Мадриді. Цей документ стане ключовим фактором забезпечення європейської стабільності, проголошує комюніке.

Президенти підтвердили свою спільну позицію щодо НАТО, за якою альянс повинен залишатися відкритим для всіх держав. Країни-кандидати, йдеться в комюніке, запрошуватимуться для приєднання до альянсу залежно від їхньої готовності виконувати вимоги до членства.

Як повідомив журналістам прес-секретар Президента України Дмитро Марков, усі президенти висловилися за продовження діалогу з Білоруссю. На думку президентів, сказав Д. Марков, «відсутність діалогу — це гірше за самий діалог». Президенти, за словами прессекретаря, не виключають можливості своєї зустрічі з Президентом Білорусі Олександром Лукашенком.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА, (ДІНАУ).

Самоврядування: як формувати бюджет

БАТЬКИ МІСТА ЧИ ХЛОПЧИКИ ДЛЯ БИТТЯ?

Старовинне, відоме і ще зовсім недавно завжди чепурне містечко Чугуїв сьогодні переживає аж ніяк не кращі часи. Становище його настільки незавидне, що навіть на тлі загального розвалу і занепаду воно, а точніше — його «батьки», протягом останніх років залишаються «черговими» хлопчиками для биття на різноманітних нарадах і засіданнях. Місто майже нічого не будує, не виробляє, не забезпечує навіть мінімальних соціальних потреб і гарантій його сорокатисячного населення, а лише принижено стовбичить з простягнутою рукою і покірливо чекає: а раптом що-небудь нарешті подадуть з обласного чи загальнодержавного бюджету. Втім, думаю, стан справ і в багатьох інших, так званих малих, містах України не набагато кращий. Але у Чугуєва своя, особлива історія. Без вини винуватими його мешканці стали не тому, що їхня місцева влада — самі ледарі і недбальці. Навпаки, більшість представників місцевого самоврядування — люди ініціативні і діяльні. Але всі їхні перспективні почини та ідеї були зв'язані по руках і ногах. Остання надія — на здоровий глузд закону «Про місцеве самоврядування».

Днями я зустрівся з головою міськради Іваном Мірошниченком. Аби не займатися довго інтелектуальними вправами, він запропонував мені розв'язати одну задачку, яку йому доводиться розв'язувати щодня.

> ***«Держава фінансово підтримує місцеве самоврядування, бере участь у формуванні доходів місцевих бюджетів, здійснює контроль за законним, доцільним, економним, ефективним витрачанням коштів та належним їх обліком. Вона гарантує органам місцевого самоврядування доходну базу, достатню для забезпечення населення на рівні мінімальних соціальних потреб. У випадках, коли доходи від закріплених за місцевими бюджетами загальнодержавних податків та зборів перевищують мінімальний розмір місцевого бюджету, держава вилучає із місцевого бюджету до державного бюджету частину надлишку в порядку, встановленому законом про державний бюджет».***
>
> **(Із Закону України «Про місцеве самоврядування»).**

Із 40 тисяч населення 30 тисяч — військовослужбовці, пенсіонери і підлітки. Багато хто із них має статус «чорнобильця», «афганця», має всі державні пільги, а значить платить за комунальні послуги значно менше за інших. От і постає питання: чи може одна відносно працююча людина створити всі необхідні соціальні блага для чотирьох? Здається, відповідь очевидна.

Ще кілька років тому не менш як третина із того, що заробляло це місто, залишалося у його місцевій казні. Жили міщани, правда, не приспівуючи, але кінці з кінцями зводити могли. Сьогодні, на жаль, недалекоглядна державна політика вимітає всі кошти в центр, залишаючи регіонам лише крихти, яких не вистачає не те, що на їх розвиток, але вже й навіть на зарплату працівникам бюджетної сфери.

Таку негативну практику потрібно змінювати докорінним чином і якнайшвидше, вважає мій співрозмовник. Громада міста, селища, села має право і повинна мати кошти на своє існування, на підтримку закладів медицини, освіти, культури, на розвиток громадського транспорту, системи комунального обслуговування і соціального захисту. Все це має бути закріплено буквою закону. Щоб будь-які, навіть найвпливовіші, державні органи не вправі були покласти руку на те добро, яке по праву належить тому чи іншому населеному пункту.

А з іншого боку, розмірковує далі І. Мірошниченко, місцеві органи самоврядування цим законом слід наділити повноваженнями, певними свободами для пошуку рішень різноманітних нагальних проблем, дати їм певну можливість для ініціативи і творчості.

> ***«Майнові операції, які здійснюються органами місцевого самоврядування з об'єктами права комунальної власності, не повинні ослаблювати економічних умов місцевого самоврядування, зменшувати обсяг та погіршувати умови надання послуг населенню».***
>
> **(Із Закону України «Про місцеве самоврядування»).**

Чугуїв, наприклад, здавна славився своїми гончарними виробами, умільцями з виготовлення прекрасних і зручних виробів з лози тощо. Мерія здатна знайти сьогодні ще таких старих майстрів, відродити цей потрібний багатьом із нас народний промисел. Організувати підприємства, дати людям роботу, зарплату, а водночас і поповнювати місцевий бюджет. Або, скажімо, облаштувати модний і рентабельний за нинішніх часів оптовий ринок, доходи від якого також направлялися б на охорону здоров'я, матеріальну підтримку малоімущих громадян. Не завадив би й місцевій владі легальний позабюджетний рахунок. Дороги в Чугуєві не ремонтувалися вже років зо три. Автомобілісти б'ють машини і проклинають місцеве начальство. Коштів на ремонт нема. А можна було б скинутись по якихось дві гривні і заасфальтувати всі вибоїни. Та знову все впирається у букву закону.

Микола КОСИЙ.

Харків.

До уваги всіх журналістівУкраїни!

Інститут журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка запрошує своїх вихованців та друзів на «Журналістську весну», що відбудеться з нагоди 50-річчя інституту 31 травня о 12.00 за адресою: Київ, Мельникова, 36/1, велика актова зала.

Шануймося, майстри пера!

Анатолій МОСКАЛЕНКО,
директор Інституту журналістики, професор.

«МОРСЬКИЙ БРИЗ» — ЧИЄ ДИТЯ?

Верховна Рада Криму днями внесла до порядку денного нинішньої сесії питання «Про недоцільність проведення військово-морських навчань НАТО «Сі Бриз-97» в Криму». Автор цієї ініціативи, лідер кримських комуністів, депутат ВР автономної республіки Леонід Грач заявив журналістам: проводячи натовські навчання, міністр оборони і Президент порушують Конституцію, в якій записано, що Україна —позаблокова держава.

Проте, хоч би яке рішення ухвалили кримські парламентарії, воно, очевидно, мало вплине на наміри офіційного Києва щодо цих навчань і взагалі військової співпраці з іншими країнами. До того ж Л. Грач або сам помилявся, або свідомо вводив в оману своїх колег-депутатів і журналістів. Військово-морські навчання «Морський бриз-97», проведення яких плановано на кінець літа, жодного відношення до Північноатлантичного альянсу не мають. Про це заявили міністр оборони України генерал-полковник Олександр Кузьмук і його помічник з військово-морських питань віце-адмірал Володимир Безкоровайний, який нещодавно спеціально зустрівся з цього приводу з кримськими журналістами.

За словами віце-адмірала В. Безкоровайного, навчання «Морський бриз-97», під час яких відпрацьовуватиметься багатонаціональна гуманітарна операція з надання допомоги населенню регіону, що постраждав унаслідок землетрусу, буде проведено в рамках Програми україно-американської військової співпраці. Він повідомив, що Україна, на правах держави-господаря, запросила взяти участь у заході військово-морські сили країн — сусідів по Причорноморському регіону. На запрошення відгукнулися Болгарія, Румунія, Грузія й Туреччина. Тож віце-адмірал висловив подив, що гуманітарні навчання країн Причорномор'я опинилися на вістрі антинатовської кампанії. На його думку, її роздмухують «певні політичні сили».

З усіх причорноморських країн від участі в «Морському бризі» відмовились лише росіяни. В. Безкоровайний спростував твердження офіційних представників російської сторони, що план навчань начебто не узгоджено з Росією. За його словами, він особисто обговорював цей захід з головкомом ВМФ РФ адміралом Феліксом Громовим.

В. Безкоровайний також відзначив: публічні заяви високопоставлених військових ЧФ про плани НАТО висаджувати в Криму десанти — суто політичні й провокаційні. А прогнози та попередження в пресі деяких місцевих політиків і відставних офіцерів ЧФ, що у випадку якихось «ексцесів» чи «зіткнень» Чорноморський флот «не полишить у біді мирне населення», є спробою політичного шантажу. На його думку, прес-центру ЧФ доцільно було б відповісти на це офіційною заявою, в якій або відмежуватись від таких «планів», або підтвердити ці наміри. «Не спростовуючи таких екстремістських випадів, командування Чорноморського флоту дає привід думати, що воно є їх співавтором», — вважає помічник міністра оборони України.

Справді, до «Морського бризу» часу ще чимало, а видання російського Чорноморського флоту «Флаг Родины» разом з деякими кримськими та російськими засобами масової інформації розгорнули масовану пропагандистську кампанію проти цих навчань з гуманітарними цілями. Окрім аргументів про «агресивність НАТО», висловлюється ще й «стурбованість» щодо можливості зриву курортного сезону в дитячій здравниці — Євпаторії, неподалік якої і відбудуться всі події «Морського бризу». Однак, як переконані військові фахівці, заплановані гуманітарні операції ніяк не торкаються курортних зон і проходитимуть на значній відстані від них, а частина — і від узбережжя. А щодо приїзду болгарських, американських чи грузинських моряків на екскурсію до Євпаторії та інших міст, то це кримчанам додаткова копійка. До того ж вони завжди славилися своєю гостинністю.

Володимир ПРИТУЛА.

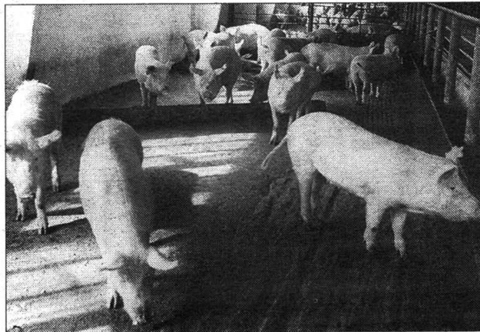
Сімферополь.

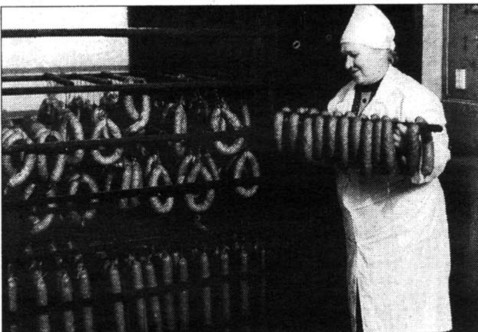
Фото Олександра КРЕМКА.

До дня уряду у Верховній Раді

Народ і армія — єдині: всі хочуть їсти

МАБУТЬ, час нині такий: кожний думає про хліб насущний, а вже потім про духовне, високе, моральне. І все ж таки бойовий дух нашого захисника залежить від ситого шлунка.

У підпорядкуванні Міністерства оборони України перебуває 31 військове сільськогосподарське підприємство (ВСГП). Ці господарства живуть за своїми законами: вони звільнені від 20% податку на додану вартість, більшість з них уже отримали державний акт про довічне користування землею. ВСГП не беруть кредити і рентабельні. Проте за всіх привілейованих прав у підпорядкованих МО радгоспів є один наказовий обов'язок — годувати військовиків Збройних сил України. Незважаючи на борги продовольчих складів і військових частин, на низьку купівельну спроможність, на податковий пресинг, на невідповідність цін на промислові товари і сільгосппродукцію, у посуху і врожай, езимку і влітку військові господарства не мають права дезертирувати...

Солдат їсть — служба йде

Центральний гастроном на Хрещатику в Києві. Неподалік, біля підземного переходу, два солдатики просять милостиню. Сором'ячись, ховаючи очі, озираючись вусібіч, але з простягнутою рукою. Дико бачити захисників Вітчизни, що жебракують. Може, «діди» змушують або вирішили на пляшку заробити? Засипавши копійки до кишені шинелі, зайшли до магазина. Вийшли з батоном і нарізаною шматочками вареною ковбасою. І тут же, в закутку все з'їли...

Втім, за розповідями демобілізованих, у перші місяці служби відчуваєш постійний голод. Можливо, це психологічний момент адаптації, а не фізична потреба?..

Моє перше знайомство з військовими радгоспами відбулося взимку. У турне Західною Україною було холодно, вітряно, але не голодно. Вразило своїм розмахом і якістю продукції військове сільськогосподарське підприємство з народовольською назвою «Земля і воля», що у Львівській області. Виробництво і власна переробна база — головний коньок цього господарства. Багатий радгосп з міцним господарем Михайлом Паталієм, заслуженим працівником сільського господарства, хлібосольна (і не тільки) скатерть-самобранка у місцевому шинку — усе це створювало враження того самого світлого ситого майбутнього, якого ми так довго прагнули. Коли оглядала і дегустувала місцеві дари, мимоволі виникло запитання: невже таки можливий комунізм в окремо взятому господарстві? Щоправда, західному, але таки українському?...

Та ось через місяць їду на південь. Відвідавши кримські військові радгоспи, розумієш: всі побачені блага — результат титанічної, копіткої праці. Об'єктивні причини — степ, вітер, відсутність достатньої кількості води, і суб'єктивні — економічна ситуація, податки, плани, ціни — наносять борозни зморщок на обличчя і руки армійських годувальників. Хоч би там що, але вони не мають права годувати військовиків рідким солдатським кулішем.

Нещодавно на базі ВСГП «Азовський» «розбір польотів» своїх підопічних провадив начальник управління сільського господарства МО України полковник Олександр Никитюк. Здавалося б, чого сваритися успішні рентабельні радгоспи? На тлі цивільних вони ніби багатирі. Так, тільки в Ленінському районі Автономної Республіки Крим 24 невійськовозобов'язаних господарства і лише одне з них рентабельне. І хоча колгоспи вже роздали всю землю і називаються колективними сільськогосподарськими підприємствами, проте від зміни вивіски справи у них на краще не змінилися.

Навіщо тваринку мучити?

Деякі з призовників ідуть служити до війська не з високих морально-ідейних міркувань. І не тому, що не можуть отримати відстрочку від «кирзових чобіт». Хоч як це парадоксально, нині багато юнаків з малозабезпечених сімей намагаються сховатися там від соціальних проблем цивільного життя. При цьому виснажливу стройову підготовку, казармене життя з його «радощами» і онучами затьмарює миска солдатської каші. Півтора року солдат строкової служби буде на цілковитому утриманні у*держави.

Ситуація у тваринництві — одна з найтяжчих у сільському господарстві України. Худоба йде під ніж, зменшується поголів'я, не вистачає кормів, немає коштів на ремонт і облаштування корівників і свинарників. Збитки по Мінсільпрому становлять 1,9 млрд. грн.

Проте, хоч як важко й невигідно займатися нині тваринництвом, господарства Міністерства оборони України виходять з реальних потреб і державного замовлення на молочно-м'ясну продукцію. Попри те, що це й збиткова галузь, перед військовими господарствами стоїть завдання збільшувати поголів'я. Арсенал військових господарств нині налічує 23 тисячі голів великої рогатої худоби. У країні поголів'я скоротилося на 12%, ВСГП торік виконали план з м'яса на 105%.

— Поки ми не втратили позицій і маємо ресурсний потенціал, треба так і тримати. Молоко і м'ясо — це головне, задля чого ми існуємо, — вважає Олександр Никитюк.

Без сумніву, на загальному тлі військові сільськогосподарські підприємства — передовики. Втім, і в їхній хаті чимало сміття. Так, на нараді директорів ВСГП йшлося про цінову політику. Звісно, в умовах жорсткого ринку кожний радгосп прагне заробити копійку. Декотрі намагаються підробити «на стороні», на шкоду загальній справі. Начальник управління сільського господарства військового відомства країни зробив зауваження радгоспу «Гвардійський» (до речі, саме там вирощують знамениту червонопоясну породу свиней, яка дає до 450 кг м'яса з однієї тварини). Це господарство здало кілька партій м'яса по 4 грн. за кг, тоді як торік реалізовувало свинину для господарств центрального підпорядкування (Прикарпатського військового округу) по 8,5 грн.

Нещодавно з'явилася директива Міністерства оборони України, яка забороняє реалізовувати «на сторону» поголів'я і м'ясо на збиток, як то кажуть, загальній справі. Мовляв, якщо зайве — поділися з товаришем, допоможи сусідньому військовому радгоспові.

Не підмажеш — не поїдеш

На Чернігівщині, відповідно до рішення Військової ради Північного оперативно-територіального командування, при військових частинах, організовано спеціальні реабілітаційні підрозділи, де починають свою службу солдати з різними формами дистрофії.

На «озброєнні» у військових сільськогосподарських підприємств — 1061 автомобіль, 937 тракторів різних модифікацій, у тому числі і модернізований танк Т-55, 283 зернозбиральних комбайни. Рівень зношення машинного парку на 01.01.97 р. становить 50%. Якщо військову техніку можна модернізувати, то комбайн, термін придатності якого 7 років, після 15 років роботи реабілітувати дуже непросто...

Господарники скаржаться на ціни. Ціни на промислові товари непорівнянно вищі від цін на сільгосппродукцію. У 1992 році вартість комбайна була еквівалентна 176 тоннам пшениці третього класу, а в 1996-му — вже 926 тоннам. Тонна бензину п'ять років тому прирівнювалась до вартості 300 кг молока або 40 кг м'яса. Відтоді ціни підскочили удесятеро. У 288 разів за цей час зросли оптові ціни на промислові товари, яких потребує село, а ціни на сільськогосподарську продукцію — у 60 разів...

Перемелеться — мука буде

Запорука успіху ВСГП Міністерства оборони України полягає в простому і дуже вигідному рішенні —переробці. Якщо реалізовувати сільськогосподарську сировину (злакові, соняшник, молоко, м'ясо) державним переробним підприємствам, прибуток від такого виробництва буде невеликий. Багато «з'їсть» транспортування, відвантаження, та й розрахунку за відправлений напівфабрикат можна чекати декілька місяців, а то й цілий рік.

Військові господарства взяли курс на замкнене виробництво. Вони використовують практику натурального господарства, але у власній сучасній інтерпретації: постачають замовникам — військовим продовольчим базам і військовим частинам. У господарствах Міноборони діє 12 круподерень, 5 «макаронок», 4 млини, 2 маслобойні, 10 забійних цехів з наступною переробкою м'яса, 12 міні-заводів з виробництва м'ясної продукції, 5 хлібопекарень, 3 швейних цехи, 3 кар'єри з видобутку каменю.

Спираючись на власну технічну та виробничу базу, на власні сили та моральну підтримку оборонного відомства, військові сільськогосподарські підприємства зобов'язуються цього року видати «на-гора» (у тоннах):

м'яса	**3775**
молока —	**15885**
борошна —	**12000**
круп —	**1516**
картоплі —	**3030**
овочів —	**1760**
яєць —	**36 млн. шт.**

І вони цей державний «наказ» виконають!

На фото: чабан військового радгоспу «Азовський» Франц Войтеховський. 17 років пасе, стриже овець; виховує ягнят.

Продукція ковбасниці Лідії Олексіївни Самолюк добре відома морякам ВМС України.

Пекарня ВСГП «Азовський». Марина Юхимівна Чайка та Руслана Іванівна Сергієнко щодня випікають 504 буханки хліба і понад 300 штук булочок та пиріжків.

Ольга ВАУЛІНА.

Регіон: політичний спектр

Автономія в очікуванні передвиборчих баталій

ПОЛІТИЧНІ процеси в Автономній Республіці Крим останнім часом дедалі більше свідчать, що Перекопський перешийок, який з'єднує Кримський півострів з материковою Україною, політично та економічно набагато ширший, аніж має вигляд на географічній карті. Його міцність випробували в перші роки незалежності нашої держави. Тепер, коли автономія нарешті потроху входить у правове поле України, стабільність на півострові залежить і від інтеграції кримської політичної системи в загальноукраїнську. Попри певні помилки центр виважено і впевнено розв'язував цю проблему.

Безумовно, підсумком процесу стануть наступні вибори депутатів до українського і кримського парламентів та Президента України.

Минулого року в автономній республіці припинив дію закон Криму "Про об'єднання громадян", який істотно суперечив Конституції України. Результатом цього була перереєстрація на основі загальноукраїнського законодавства всіх політичних організацій, що діяли на території півострова. Різні партії по-різному вийшли із ситуації, що виникла. Наприклад, Партія економічного відродження Криму перереєструвалась як всеукраїнська. Український громадянський конгрес Криму злився з кримською організацією УРП. Союз у підтримку Республіки Крим став республіканською організацією Народно-демократичної партії, а Республіканська партія Криму увійшла до складу Громадянського конгресу України. "Русская партия" намагається перереєструватись як громадська організація "Конгрес російського народу Криму". Правда, поки що невдало, і планує влитись у всеукраїнську Партію слов'янської єдності. А от "Кримська партія", схоже, перейшла на нелегальне становище. Слід сказати, що влада в автономії не дуже слідкує за тим, чи припинили насправді діяльність нелегалізовані регіональні партії.

Що поверх — то боротьба

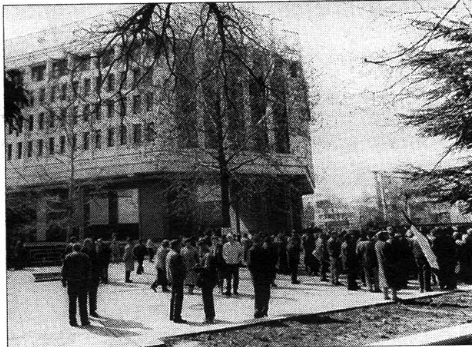
Кримське політичне поле доволі строкате і його неможливо змалювати за традиційними схемами: правий — лівий, ліберальний — консервативний. Проте весь політспектр автономії можна розбити на кілька нерівноцінних секторів і поверхів. На верхньому серед тих сил, які представлено в кримському парламенті, уряді і місцевій владі, точиться безперервна боротьба, відбуваються перманентні зміни у владних кріслах і періодично виникають то парламентські, то урядові кризи.

Нині тут значну вагу мають сили, що гуртуються довкола **Партії економічного відродження — ПЕВ** (лідери —Володимир Шевйов та Анушаван Данелян), яка оголосила про свою прихильність соціально-демократичним ідеям з "кримським обличчям" і намагається поєднувати сильний регіоналізм з декларуванням лояльності Києву. Вона представлена у Верховній Раді Криму впливовою фракцією "Творення" ("Созидание"), блокується ще з кількома парламентськими фракціями, має своїх людей у Раді Міністрів автономії, серед мерів і депутатів рад низки міст і районів, міністрів автономії, дуже близька до незалежної профспілки "Єдність" і намагається підтримувати контакти в президентському оточенні і Кабінеті міністрів у столиці. Щоправда, останнім часом позиції ПЕВ значно похитнулись, вони вже не такі "залізні" на місцевому політичному олімпі.

Супротивникам вдалось відшукати чимало компромату на партійних лідерів, відчутним ударом був арешт її члена, якого правоохоронні органи звинувачують в організації вбивства глави Роздольненської райдержадміністрації Л. Рябіки.

Ніби сполучені посудини

Партію економічного відродження та її оточення намагається **потіснити політичне угруповання, що гуртується в кримському парламенті навколо депутатської групи "Республіка"** (лідери — Світлана Савченко і Володимир Кличніков), яка відмежувалась три роки тому від приснопам'ятного блоку "Росія". А поза межами парламенту — довкола крупного підприємця, народного депутата України Льва Міримського. Він видає в Криму кілька газет, контролює деякі теле- і радіокомпанії й намагається залучити до свого кола більше місцевих підприємців. Перша спроба цієї групи оформитись організаційно — у так звану "Кримську партію" — поки що виявилась невдалою, але саме створення спільно з частиною проросійських сил депутатської коаліції "Депутати проти корупції і злочинності" (її ще називають "Антикримінальною коаліцією") призвело до послаблення впливу ПЕВ. Група "Республіка" — "Кримська партія" називає себе "партією кримського інтересу", яка вважає "розв'язання питання про економічний суверенітет Криму абсолютно необхідним і невідкладним", а "питання про перебування Криму в тій чи іншій геополітичній системі" — другорядним стосовно "його власних політико-правових та економічних інтересів", а також виступає за входження півострова "в міждержавний союз Білорусі, Росії та України". Через деяких народних депутатів України від Криму вона також має корисні зв'язки в центральних владних структурах.

Що плюс, а що мінус

Народно-демократичну партію в Криму навряд чи можна назвати "партією влади" у повному розумінні цього терміну, придатнішому для інших регіонів України. Однак її кримське відділення має досить міцні владні позиції на місцевому рівні, популярного і діяльнового лідера — Сергія Куніцина, якому вдалося створити на півночі Криму єдину в Україні експериментальну економічну зону "Сиваш", а також хороші перспективи для створення в Криму потужного центристського блоку. Таким може стати рух "Крим —наш дім", до оргкомітету якого увійшли представники кримських відділень НДП, Аграрної партії України (голова — Олександр Красниченко, віце-прем'єр кримського уряду з аграрних питань), партії "Міжрегіональний блок реформ" (лідер — Юрій Комов, екс-депутат ВР Криму), Соціал-демократичної партії України (об'єднаної) (лідер — Юхим Фікс, екс-депутат ВР Криму), деякі інші політичні і громадські організації, впливові особи, серед яких кримські міністри, підприємці, лідери офіційних профспілок.

Одну з **провідних ролей у створюваному блоці відіграє прем'єр-міністр автономної республіки Аркадій Демиденко**, який уже розповів про нього Президентові під час однієї з останніх зустрічей з Л. Кучмою.

Рухові "Крим — наш дім" додає плюсів відсутність його представників у депутатському корпусі місцевого парламенту, який вже добряче дискредитував себе в очах кримських виборців. А от участь прем'єра і деяких членів уряду в "Домі" з плюса може перетворитись на мінус у разі їхньої відставки, чого нині домагається керівництво ВР Криму, де переважають представники ПЕВ. Можливо, підсилить цей блок представник Президента України в Криму Василь Кисельов, який, формально не перебуваючи в Аграрній партії, має серйозні позиції й перспективи в її кримській організації.

"Дім", як стверджують його лідери, підтримуватиме "курс радикальних економічних реформ на основі відродження вітчизняного виробництва, мобілізації внутрішніх та іноземних інвестицій, захисту інтелектуального і науково-технічного потенціалу", впроваджуватиме "багатонаціональний підхід до формування державності Криму в межах Української держави", сприятиме "відновленню і зміцненню українсько-російських стосунків у всіх сферах", наповнюватиме "автономність республіки", підтримуватиме "мовні і культурні права російськомовного населення" півострова.

Скажи, хто твій друг...

Проросійські сили в Криму нині переживають не найкращі часи. Після гучної перемоги на усіх виборах в 1994 році блок "Росія" так само гучно і скандально розколовся. Потім лідери сепаратистів програли одну за одною усі владні позиції. Зрештою, у Верховній Раді Криму виникло щонайменше 3—4 проросійські фракції, а в уряді не залишилося жодного їхнього представника.

Фракції "Республіканська партія Криму" (РПК) (Сергій Цеков) і "Слов'янський союз" (Юрій Подкопаєв) нині блокуються з групою "Республіка" в "Антикримінальній коаліції". Поза стінами парламенту проросійські сили частково зосередились довкола "Русской общины Крыма" (РОК) (лідер — екс-депутат ВР України Володимир Терехов) і майже рідного їй "Громадянського конгресу Криму" (ГКК) (лідер — Анатолій Жилін), який формально є регіональним відділенням партії Громадянський конгрес України, а фактично — колишнім Республіканським рухом Криму (РДК — РПК), а частина — навколо "Конгресу російського народу Криму" на чолі із Сергієм Шувайниковим, який раніше керував "Русской партией Крыма". Останній заявив у місцевій пресі, що збирається організувати громадський суд над колишніми лідерами блоку "Росія", які "розвалили Республіку Крим" і "дискредитували кримсько-російську ідею" С. Шувайников торік провів "Національний з'їзд російського народу Криму", на якому було створено "Конгрес російського народу", а тепер періодично збирає його "сесії". Відомий він також своїми антикомуністичними поглядами та дружніми стосунками з В. Жириновським.

Останнім часом абсолютна більшість представників проросійських сил, до якого б крила вони не належали, **вже не згадують свої старі гасла про приєднання Криму до Росії, а дедалі більше декларують наміри захищати права "російських людей" та виступають за абстрактне об'єднання "триєдиного російського народу —великоросів, малоросів і білорусів"**. РПК-ГКК-РОК значно послабило нещодавнє рішення Верховної Ради Криму про дострокове припинення повноважень семи кримських депутатів — лідерів проросійської парламентської опозиції, які тривалий час зривали проведення пленарних засідань.

Хто братиме владу

У Головному управлінні юстиції Мін'юсту України в Криму офіційно зареєстровано 13 республіканських відділень загальноукраїнських партій, а також одну всеукраїнську — ПЕВ. Звичайно, вони мають різну політичну вагу, різні можливості і різні виборчі перспективи. Однак найбільш численна з активно діючих в автономії політичних організацій — **Комуністична партія Криму**, яка є республіканською парторганізацією КПУ. Вона і досі формально **не відновила свого юридичного статусу, хоча має печатку, рахунок у банку, гарне приміщення і кілька десятків тисяч членів**. За словами 2-го секретаря рескому КПК Сергія Вороб'йова, "ближчим часом цю проблему буде розв'язано".

Програвши президентські і парламентські вибори в Криму в 1994 році, кримські комуністи заздалегідь розпочали підготовку до наступних. Уже влітку 1996 року з ініціативи рескому Компартії автономної республіки було створено **Народно-опозиційний союз Криму**. Він об'єднав **понад 20 лівих громадських організацій півострова**, у тому числі, "союз робітників, селян і трудової інтелігенції", товариство "Батьківщина", комсомол, а також групу "Національний рух кримських татар", що дало змогу комуністам знову піднімати гасла соціалістичного інтернаціоналізму, одночасно роблячи реверанси на адресу "русского вопроса" і відстоюючи ідею "единой и неделимой".

Нині НОС має відділення в усіх містах і районах Криму і саме на цю структуру найбільше розраховують комуністи в наступних передвиборчих кампаніях. А завдання реском ставить справді масштабні. Виступаючи на останньому пленумі рескому Компартії Криму, повністю присвяченому передвиборчій тактиці і стратегії комуністичних і лівих сил, лідер КПК, один із найпопулярніших кримських політиків Леонід Грач заявив прямо: "Наша мета — прихід до влади мирним, парла-

"ментським шляхом". Він поставив перед комуністами декілька цілей: домогтися, щоб після наступних виборів у Верховній Раді України від Криму **було не менш як дві третини депутатів-комуністів, у Верховній Раді Криму конституційна більшість була за лівими силами, а в місцевих радах — серед мерів — дві третини, а серед депутатського корпусу — три чверті — представників комуністів і "народно-опозиційних сил"**. Для цього планується заповнити комуністами та іншими лівими усі вакансії на кандидатів у депутати всіх рад на 100 відсотків. Суть політичної стратегії Компартії Криму, за словами Л. Грача, полягає у тому, щоб визначити, "як максимально збільшити переваги і повною мірою використати слабкі сторони режиму і, насамперед, те, що сама влада штовхає народ, який натерпівся, позбавивши його хліба, притулку, будь-якої надії на справедливість, до громадянської війни, до "албанського варіанта"... Необхідно переходити від нечастих наступальних поривів, від глухих оборонних дій до високої активності і наступу всім фронтом, а якщо влада дозволить собі застосувати силу, фальсифікацію, чи інші, окрім законних, методи боротьби, ми відповімо їй тим самим".

Кримські комуністи на вибори йдуть під гаслом: "Від ринкової базарної стихії — до регульованої соціалістичної економіки!". Однак, як заявив Л. Грач, вони тимчасово, "на найближчий період **допускають багатоукладність економіки і не можуть "обіцяти народу швидкого повернення до соціалізму"**. Але місцеві комуністи мають намір досить швидко "радикально змінити обстановку шляхом проведення рішучих заходів для припинення розтягання і розкрадання всенародного добра, викорінення корупції та інших негативних явищ у суспільстві".

Слід сказати, що **вплив** в автономній республіці **інших лівих політичних організацій**, які помітні на загальноукраїнському рівні, можна характеризувати як **ніякий**. Відділення Соціалістичної партії України після того, як його голова Микола Гринь заявив, що соціалісти займають антиукраїнську позицію, і покинув лави СПУ, фактично, припинила свою діяльність. Про кримське відділення Селянської партії України відомо в автономії лише те, що її очолює народний депутат України Анатолій Дроботов, колишній міністр сільського господарства Криму, виключений нещодавно з Компартії.

Кримськотатарський чинник

Ще один важливий **чинник, який впливає на політичні** процеси в Криму, — **кримськотатарський**. На виборах до ВР Криму з національних квот 93% виборців кримськотатарської національності проголосували за виборчий список Курултаю-меджлісу. Нині у ВР Криму 14 депутатів, висунутих курултаєм — національним з'їздом кримськотатарського народу. З послабленням впливу в місцевому парламенті проросійських сил **вага кримськотатарської фракції зросла**. Нині в керівництві ВР автономії вона має чотири особи, в тому числі одного заступника глави парламенту. У кримському уряді працюють віце-прем'єр, міністр соціального захисту і голова Держкомітету з питань національностей і депортованих, кілька заступників міністрів, керівників управлінь і відділів, рекомендованих керівництвом фракції Курултаю, яка у своїх діях керується рішеннями меджлісу (голова — Мустафа Джемілєв). **І меджліс, і кримськотатарська** фракція в парламенті **декларують** створення в Криму **національно-територіальної автономії**, наголошуючи на її обов'язковому **входженні до складу України**. Завжди виступаючи проти будь-яких рішень кримської влади, які суперечать законам чи інтересам України, проти будь-яких проявів антиукраїнських дій у Криму, і за його межами, меджліс та особливо фракція Курултаю здобули репутацію чи не найбільшої **проукраїнської сили** на півострові. Проте її збереженню перешкоджають кілька чинників. Насамперед, відсутність легального статусу **Меджлісу** — представницького органу кримськотатарського народу, який має **розгалужену систему місцевого національного самоврядування**. Уже майже два роки Мін'юст України не може виконати урядову постанову про введення меджлісу в правове поле України. Тривалий час не розв'язують гострі політико-правові проблеми кримськотатарського населення, насамперед, проблему спрощеного отримання депортованими особами, якими є всі кримські татари, українського громадянства. Це, а також погіршення соціально-економічного стану репатріантів, радикалізує настрої серед кримських татар і не може не вплинути на позицію меджлісу.

Скільки "гетьманів"?

Національно-демократичні сили в автономній республіці досить **слабкі і розпорошені**. Раніше дійовий комітет громадських організацій "Крим з Україною" —"Соборність" (голова — Микола Поровський, голова кримського відділення — Сергій Павлів), порівняно з 1993—1994 роками, помітно знизив політичну активність. Однак останнім часом разом з кримською організацією Народного руху України (голова — журналіст Леонід Пілунський) за ініціативою рухівців намагається об'єднати в єдиний блок численні, але дрібні політичні і громадські організації, які представляють інтереси українського населення Криму.

Коментар оглядача

У кожного своя ніша

Нині важко будувати якісь прогнози, тим паче, що справа ця невдячна. Та ще й достеменно невідомо, коли відбудуться вибори до кримського парламенту —достроково восени 1997 року чи, як заплановано, весною 1998-го разом із загальноукраїнськими парламентськими виборами, і якою буде виборча система в автономній республіці та, загалом, у державі. Проте, зважаючи на складне соціально-економічне становище в Криму і загальні настрої в місцевому суспільстві, можна передбачити, що ліві сили, об'єднані в червоний НОС, мають найкращі шанси на перемогу, хоча, звичайно, вона не буде такою безумовною, як планує Л. Грач. Окрім традиційної, комуністи розраховують зайняти соціальну нішу, яку посідав прісноп'ам'ятний блок "Росія", що його дії серйозно дискредитували "російську ідею".

Проросійські сили, очевидно, не можуть об'єднатись у єдиний виборчий блок і зосередяться частково довкола С. Шувайникова з його Конгресом російського народу Криму, а частково — навколо колишніх лідерів блоку "Росія" С. Цекова, В. Кличникова, Ю. Подкопаєва, які, маючи підтримку деяких підприємців, зокрема Л. Мірімського, і піднімаючи гасла "Антикримінальної коаліції", можуть розраховувати на незначну, порівняно з минулим періодом, кількість місць у кримському парламенті.

Дещо кращі шанси в об'єднання "Крим — наш дім", але вони залежатимуть від багатьох факторів, зокрема від того, чи залишиться нинішній уряд автономії при владі на час виборів, яка буде соціально-економічна ситуація в регіоні і, звичайно, від кмітливості функціонерів —творців іміджу "Дому".

Виборчі перспективи ПЕВ теж залежать від майбутнього Ради Міністрів Криму, а також від прихильності офіційного Києва та вибору "в ставці" тих чи інших загальноукраїнських політичних сил. Проте навряд ця партія зможе досягти якихось успіхів на виборах за пропорційною системою, а за мажоритарною — цілком вірогідно.

Прогнози стосовно шансів Курултаю-меджлісу слід робити залежно від того, якою буде виборча система в Криму. Однак якщо вона буде мажоритарною, то жоден кримський татарин (якщо тільки його не висуватимуть комуністи-інтернаціоналісти) до кримського (та й українського) парламенту не потрапить. За пропорційною системою Курултай-меджліс може розраховувати на 8—12% голосів, залежно від того, чи вдасться загітувати кримськотатарське населення масово прийти на виборчі дільниці, а також від розв'язання проблеми щодо отримання репатріантами українського громадянства. У новій Верховній Раді України кримський татарин таки зможе з'явитись, бо, як передбачається, хтось із лідерів меджлісу потрапить до виборчого списку блоку "Рух за Україну, за народ".

Щодо можливостей національно-демократичних сил півострова потрапити до місцевого парламенту, то вони невисокі, але — за реальної підтримки Києва і вміння керівників цих сил об'єднатися та організувати серйозний передвиборчий блок.

Оскільки до виборів ще досить часу, то на політичному полі автономії цілком можливі певні зміни, наприклад вихід на арену нових впливових сил.

З часу проголошення незалежності нашої держави Крим залишався політично складним і вибухонебезпечним регіоном України. Етносоціальне розмаїття і нині істотно впливає на політичні процеси на півострові. Однак своєрідне політичне протверезіння пересічного кримчанина примусило ці процеси рухатись в іншому напрямі, в іншому полі. У правовому полі України.

Володимир ПРИТУЛА.

Партійні рядки

Справедливість — моє ремесло

До наступних виборів готується і Українська партія справедливості, про яку останнім часом не було чутно. Вона стала своєрідним політичним осердям нового громадського об'єднання "Соціальна справедливість".

З досьє "ГУ"

Українську партію справедливості (УПС) засновано 1992 року за ініціативою Української спілки ветеранів Афганістану. У 1995 році голова партії Михайло Гречка і ряд керівників обласних організацій об'єдналися з Партією прав людини та Соціал-демократичною партією в СДПУ(о). Однак решта членів партії не підтримали тодішнього лідера. Нині партія нараховує 4500 членів. Очолює її Юрій Зубко. 13 —15 червня ц. р. у Житомирі УПС проведе черговий з'їзд.

Як підкреслив заступник голови УПС Володимир Сіроштан, партія поки що планує йти на вибори самостійно, об'єднавши довкола себе Українську спілку ветеранів Афганістану, Всеукраїнську організацію ветеранів війни і праці та "Союз Чорнобиль-Україна" у громадську організацію "Соціальна справедливість".

— Наше об'єднання "простимулював колишній віце-прем'єр Віктор Пинзеник і його економічна команда, які захотіли відібрати пільги у людей, що чесно і самовіддано віддали свій обов'язок Батьківщині, — стверджує лідер "афганців" Сергій Червонописький.

Водночас УПС продовжує консультації з партіями лівоцентристського спрямування — від соціалістів до Народно-демократичної партії — з метою створення можливої потужної передвиборчої коаліції. Водночас голова "Союз Чорнобиль-Україна" Юрій Андреєв повідомив, що спілка вийшла зі складу засновників громадського об'єднання "Нова Україна".

— Нам близька по духу платформа соціал-демократії, —стверджує голова Всеукраїнської організації ветеранів війни і праці Іван Герасимов.

Справедливість — моє ремесло. Так говорив герой роману французького письменника Робера Мерля. Схоже, це гасло буде написано і на передвиборчому прапорі УПС.

Володимир КОРОЛЮК.
Мал. Анатолія АНДРЄЄВА.

Читач пропонує

КРАЩЕ МЕНШЕ...

Газета "Голос України" достовірно відображає думки її читачів, що стосуються нинішнього й майбутнього України. Тому й пишу саме до вас.

Мені здається, частина наших бід — через те, що ми недостатньо звертаємося до своєї національної історії.

Відрадно, що Верховный Совет почали називати Верховною Радою і у виданнях російською мовою.

Однак треба відмовитися і від чужого Україні слова президент і запровадити — гетьман.

Думаю, що звання гетьман України мають присвоювати найвищій посадовій особі України під час її першого обрання (замість президента України). В разі повторного обрання назва посади може бути Великий гетьман України. На третій термін поспіль гетьмана вибирати не треба.

Обирати гетьмана слід загальним голосуванням громадян України, які досягли 18 років і не позбавлені виборчого права. Голосування має бути таємним, загальним, повинна допускатися можливість голосувати посиланням листа до виборчої комісії заздалегідь.

Стосовно підрахунку загальної кількості осіб, обраних на всіх рівнях влади в Україні, то це показує, що у нас дуже багато людей при владі, — стільки не прогодувати. Кількість розуму не залежить від кількості людей. А безліч чвар серед депутатів — це від неробства.

Там, де люди напружено працюють, чвар і конфліктів завжди менше.

Я, наприклад, скоротив би число депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим приблизно разів у п'ять. Так, щоб кількість депутатів Верховної Ради АРК дорівнювала кількості депутатів у Верховній Раді України від Криму.

Це дало б значну економію на виборах — одна виборча комісія з виборів до Верховної Ради Криму і ВР України. І, сподіваюся, було б більше толку від Верховної Ради Криму.

Термін повноважень президента—гетьмана України — хай буде п'ять років, а потім вибори президента—гетьмана необхідно проводити через два роки після виборів Верховної Ради України, і термін повноважень має бути чотири роки, як в США.

Найголовнішим завданням на найближчу перспективу має бути скорочення бюджетних асигнувань на утримання тих посад, де оклад не залежить від результатів праці, тобто треба скорочувати бюрократичний апарат, оскільки він має властивість ракової пухлини: весь час розростатися, висмоктуючи всі засоби із підприємств, бюджету.

Сподіваюся, що моя відверта думка стане у пригоді.

Олександр ШУСТОВ.
Симеїз.
Крим.

Дорогу загородив патент

Проблема

МАЛЕ приватне підприємство «Весна» у місті Долинській спеціалізується на наданні побутових послуг сільському населенню. Насамперед, у ремонті складної побутової техніки. Наприклад, тут за годину полагодять пральну машину, за добу — холодильник, заправлять його фреоном і підвезуть клієнтові, коли в того немає транспорту. Та й послуги тут на 20—40 відсотків дешевші, ніж в інших майстернях.

Обласне управління побутового обслуговування населення, зокрема його підрозділ «Кіровоградсоюзсервіс», теж не залишило поза увагою запити селян. Минулого року обладнали 14 автомобілів, завантажили їх різноманітними товарами і послали в села ближніх до обласного центру районів. Виїзні автолавки стояли за графіком, приймали замовлення на пошиття та ремонт одягу, взуття, а продавці, їх очікуючи, торгували різноманітними речами. Нарешті, і фотографи у цей час обслуговували свою клієнтуру. Крім обласного управління, таку практику запровадили ще в кількох районах. І це дало змогу області за обсягом наданих послуг на сільського жителя переміститися з передостаннього на друге місце в державі, а в цілому на одного мешканця — з останнього 25-го на почесне 5-е.

Так було, доки не ввели плату за патент на право надавати послуги на селі. І добра справа почала згортатися. Бо якщо раніше кожен відряджений на село автомобіль щодня привозив 600-800 гривень виручки, то тепер лише 30—40. Таких грошей навіть на бензин не вистачить, не те що зарплату водієві й продавцеві платити. Тож тепер замість 14 відправляють 2—3 машини та й ті нерегулярно. Дається взнаки і низька платоспроможність сільського населення. У людей просто немає грошей.

Однак побутовики не опускають рук. Створене рік тому управління побутового обслуговування населення провело чималу роботу з упорядкування різноманітних закладів, які надають послуги. Провели інвентаризацію і виявили, що таких підприємств понад чотири сотні. А більше двох тисяч підприємств і юридичних осіб надають ці послуги частково. З'явилися вони і в таких, здавалося б, не зовсім пристосованих для цього місцях, як ринки. На центральному, в Кіровограді, наприклад, відкрито швейний цех, де підганяють по фігурі щойно куплений одяг. В інших місцях, при заводах, фабриках, КСП, з'явилися невеликі майстерні, де шиють одяг, лагодять автомобілі, допомагають у будівництві, виготовляють віконні блоки, двері, роблять цеглу. У КСП «Дружба» Петрівського району навчилися шити хутряні тілогрійки і рукавиці. Ульяновський цукрозавод з дозволу райдержадміністрації почав надавати населенню послуги у виготовленні столярних виробів, спорудженні житла і господарських будівель, перевезенні будматеріалів тощо.

— Починаючи з липня минулого року, нам удалося зупинити спад обсягів побутового обслуговування населення, — сказав начальник обласного управління Анатолій Бойко. — Минулий рік закінчили із 100,5 відсотка у порівнянні з 1995-м, а перший квартал нинішнього — із 100,7 у порівнянні з відповідним періодом минулого року. Сьогодні ми вже не говоримо про скорочення служби побуту, йдеться лише про скорочення специфічної мережі підприємств, які власник не хоче купувати. Це, насамперед, енергоємні і дорогі лазні, пральні, хімчистки.

Аналіз показав, що в майбутньому буде падати попит на індивідуальне пошиття одягу та взуття. Зате зростуть обсяги ремонту. Як одягу та взуття, так і складної побутової та телерадіотехніки. Дуже інтенсивно розвивається і буде розвиватися фотографія. З одного боку, цьому сприяє обмін паспортів, а з другого — впровадження нових технологій обробки плівки і виготовлення фотографій. Це тепер роблять автомати, і клієнти дуже задоволені. Швидко зростають обсяги дрібного ремонту автомобілів. Практично в усіх районах області на підприємствах і в приватних власників діють майстерні, де можна за помірну плату зробити монтаж шин, збалансування коліс та ін.

Та й саме облуправління не обмежується роллю статиста у складному процесі трансформації способів надання побутових послуг. На кінець травня у Знам'янці планують семінар із запрошенням заступників голів райдержадміністрацій. У цьому районі, як не дивно, не розгромили, а повністю зберегли побутову службу разом із райпобуткомбінатом і комплексними приймальними пунктами в селах.

Оскільки пральні й хімчистки не знаходять собі власника, управління вирішило відродити їх, залучивши іноземних партнерів. Зараз ведуться переговори з однією фірмою про поставку сучасного обладнання, шукають місцевих підприємців, які б його оплатили.

Після приватизації фабрики з виготовлення індивідуальних трикотажних виробів, яка мала дільниці в Олександрії, Гайвороні, Добровеличківці, її фактично знищили. Із 600 працівників залишилося трохи більше двох десятків. Відповідно, зникли й послуги з виготовлення та ремонту трикотажу. Тому управління веде переговори з бельгійською фірмою про придбання необхідного обладнання і відкриття свого трикотажного цеху. Крім того, організували й такі нетрадиційні для побутових послуги, як навчання танцям, грі на музичних інструментах, шестимісячні курси перукарів, вивчення іноземних мов.

Підготовка кадрів — теж одна з турбот облпобутуправління. Хоч профтехучилища номери 14 і 18 належать до обласного управління освіти, але ж учні проходять практику в побутовиків, які зацікавлені в підготовці висококваліфікованих кравців, взуттьовиків, перукарів, а тепер ще й продавців. Так що галузь розвивається і має перспективу. І непогану.

Микола ВОЛОК.

Кіровоград.

Досвід

ПІСЛЯ сорока в багатьох людей виникає проблема «додаткових очей». Причому, в середньому через кожні п'ять років вони потребують корективу, оскільки навіть для такого простого заняття, як читання газети, часом вже не вистачає довжини рук. Отже, хочемо ми того чи ні, але другу половину життя щонайменше третина населення України змушена мати справу з окулярами. А то завжди зайвий клопіт.

Дивіться на світ лише через свої окуляри

У харків'ян, та жителів сусідніх областей навіть за часів дефіциту майже ніколи не було проблем з пошуком необхідних діоптрій. Ізюмський оптико-механічний завод «клепав» їх на всю країну, не забуваючи й про харків'ян. Правда, про вишуканість і якість продукції говорити не доводилося. В останні роки підприємство ледве животіло, тому, природно, їх потіснили конкуренти, здебільшого примітивні кустарні виробництва. Окуляри є. Інша справа — на користь такі окуляри нашому зору чи на шкоду.

Харківський філіал спільного українсько-німецького підприємства «Платон» — одне з тих, що працює на ринку оптики і кому вже клієнти довіряють цілком. Спеціалісти стверджують, що харківський салон мало чим відрізняється, скажімо, від берлінського: за комплексом послуг, технічним оснащенням, дизайном. З його відкриттям у багатьох харків'ян відпала потреба бігати по різних медкабінетах. Які окуляри вам потрібні — тут визначає найсучасніша комп'ютерна техніка, незамінна при складних змінах в гостроті зору. А спеціаліст потрібний пацієнту хіба що лише на випадок «емоціональної неузгодженості».

Якщо ви пройдете обстеження і замовите окуляри — то вони будуть виготовлені саме для вас, причому з урахуванням змін у кожному з очей. Від часу звернення до лікаря і до моменту виготовлення мине близько трьох тижнів. Але фірма гарантує, що це будуть тільки ваші окуляри, що кращих для вашого зору у світі просто не існує.

Лікарі стверджують, що підбір окулярів, які начебто підходять для ваших очей, на лотках — небезпечний, особливо якщо такими окулярами користуються діти чи молоді люди.

Але чи по кишені задоволення мати «свої окуляри» для більшості населення? У недорогій оправі — цілком. Ціна від кількох гривень — до кількох сот доларів, купуйте, звичайно, якщо вони є у вашому гаманці. Втім, «Платон» нерідко знижує ціни на обслуговування напередодні свят, надає пільги своїм постійним клієнтам.

Навіть незначна втрата здоров'я завжди викликає у нормальної людини певний комплекс. А тут ставляться до своїх клієнтів з розумінням. До ваших послуг завжди близько 500 різноманітних жіночих оправ, які неодмінно задовольнять найвибагливіші смаки. Вибір для чоловіків дещо скромніший. А найважливіше — те, що придбані тут окуляри завжди будуть зручні і надійні, убезпечать вас від прикрих ситуацій.

Микола КОСИЙ.

Харків.

У банку все має бути прекрасне: і обличчя, і засновники, і офіс

Ювілей

ВАЖКО втриматися від історичних паралелей. Шикарна багатоповерхова будівля в центрі Донецька — новий офіс Першого Українського міжнародного банку — не що інше, як багатостраждальний довгобуд 80-х, відомий як будинок політичної освіти обкому компартії. Споруда, що в неї новий господар вклав восьмизначну суму в доларах, недвозначно символізує торжество ідей капіталізму над всесильним ученням автора «Капіталу».

Новосіллям за новою адресою Перший Український міжнародний банк відзначив своє п'ятиріччя. Сьогодні банк із річним доходом у 16 мільйонів доларів входить до десятки провідних фінансових установ країни. Кількість клієнтів перевищує тисячу, серед них —підприємства хімії, металургії, машинобудування, суднобудування, агробізнесу, транспортні й зовнішньоторговельні корпорації. З підприємств, реконструкцію і розвиток яких кредитує банк, варто назвати міжнародний аеропорт Бориспіль, Міжнародні авіалінії України, Азовське морське пароплавство, «Азовсталь», «Запоріжсталь», Макіївський металургійний комбінат і Донецький металургійний завод. Банк має довгострокові кредитні угоди з Європейським банком реконструкції та розвитку, Німецькою корпорацією інвестицій та розвитку з метою інвестиційного фінансування українських підприємств.

Для людей, далеких від світу фінансів, ім'я ювіляра пов'язано з культурними і гуманітарними акціями, меценатом яких неодноразово виступав Перший Український. Традицію не було порушено і цього разу. В день свого п'ятиріччя банк спонсорував благодійний концерт у фонд допомоги Донецькому дитячому онкогематологічному центру.

Як повідомив голова ради директорів банку, генеральний директор металургійного комбінату «Азовсталь» Олександр Булянда, три українські засновники — а це, крім «Азовсталі», Азовське морське пароплавство і шахта імені Засядька — вирішили пожертвувати центру 30 тисяч доларів. Таку саму суму перерахував і іноземний співзасновник — голландський банк «Mees Pierson N. V.». Про бажання зробити благодійний внесок на користь дітей заявили керівники горлівського концерну «Стирол» і Донецького регіонального відділення Промінвестбанку. Сума зібраних за один вечір коштів — 100 тисяч доларів. Керівник Донецького дитячого онкогематологічного центру Є. Вільчевська запевнила: фінансова підтримка допоможе розвивати новий напрям лікування — трансплантацію кісткового мозку, що збільшить шанси дітей на одужання в кілька разів.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

ПОДБАЙТЕ ПРО ГАМАНЕЦЬ

Рішенням сесії Херсонської обласної ради узаконено збір за проїзд автотранспорту, який прямує транзитом за кордон. Проїжджаючи територією області, фізичні особи вноситимуть до місцевого бюджету 0,4 неоподатковуваного мінімуму прибутків громадян за легкові автомобілі з потужністю двигуна у 100 кінських сил. Для громадян інших держав, зокрема й колишнього Союзу, за легковики до 100 кінських сил треба буде віддати 20 доларів США, понад 100 — 30 доларів. Вантажівки обійдуться дорожче — від 40 до 50 доларів.

Досвід

Дивіденди знову в роботу

Якщо ви поласували морозивом і воно вам особливо смакувало, пошукайте на яскравій обгортці назву підприємства-виробника. Цілком можливо, що це — ВАТ «Житомирський маслозавод».

Колись оживало це підприємство тільки влітку, в пору великого молока. Тепер воно стало одним з небагатьох острівців стабільності.

Морозиво дає підприємству валюту, бо великі партії його відправляють до Чехії. І не тому, що там свого бракує. Чехи вже зрозуміли, що краще споживати продукцію без консервантів. Політика Житомирського маслозаводу чітка — тільки натуральні компоненти. А щоб морозиво було доступне всім, адміністрація заводу вдалася до розширення фірмової торгівлі, що дасть можливість збільшити випуск морозива з півтори тисячі тонн торік до двох з половиною тисяч тонн нинішнього року.

Але до маслозаводу звертаються сьогодні не тільки по молочну продукцію. З одного тільки села Троянова Житомирського району сюди привезли два десятки колінчастих валів вантажних автомашин. Саме життя змусило створити геть не властиву для підприємства такого профілю дільницю, де використовують складний метод електродугового напилення, розроблений патонівцями і пристосований до конкретних потреб науковцями Житомирського інженерно-технологічного інституту. Запевняють, що після такого ремонту колінвали служать довше.

Підприємство, де працюють 250 чоловік, одержало прибуток, з якого на дивіденди мало б піти 70 тисяч гривень.

—Але їх треба ділити на три тисячі акціонерів, — каже директор Петро Рудь. — Тому запропонував витратити ці гроші на купівлю нових ліній. Виробництво розширимо, і через кілька років матимемо ще більше дивідендів.

Олексій КАВУН.

Житомир.

На знімку: фірмовий вагончик маслозаводу.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

У номер

Убивства тривають. Чи покладемо цьому край?

Спеціальна слідча група, створена для розслідування вбивства народного депутата України Євгена Щербаня, вийшла на виконавців злочину, заявив, перебуваючи в Донецьку, міністр внутрішніх справ України Юрій Кравченко. Генеральній прокуратурі передано матеріали для оголошення цих осіб у розшуку, задіяно й канали «Інтерполу». Міністр переконаний, що вбивство Є. Щербаня здійснено з суто економічних мотивів.

Встановлено також осіб, причетних до двох злочинів, скоєних минулого тижня в Донецьку. Йдеться про розстріл засновника фірми «Юг» Сергія Романа та «розборку» в Кіровському районі міста, внаслідок якої поранено троє чоловік, двоє з них —смертельно.

* * *

А ТИМ ЧАСОМ на начальника відділу захисту соціальної державності Управління СБУ у Вінницькій області полковника Володимира Мельника здійснено напад. На жаль, йому не вдалося справитися з сімома хуліганами. Він помер від тяжкої черепно-мозкової травми.

За словами керівника прес-служби Управління СБУ в області Тетяни Кондратьєвої, підозрюваних у нападі затримано. Слідство з'ясовує мотиви злочину, тому поки що не можна достеменно стверджувати, чи було це вбивство на замовлення. Хоча В. Мельнику неодноразово погрожували по телефону.

* * *

Не обійшлося без кривавих подій і в Хмельницькому. Невідомі особи підірвали квартиру по вул. Сковороди, 9. Як вдалося з'ясувати, злочинці прибули із Кам'янця-Подільського, куди й виїхали оперативники.

В одному з будинків, між третім і четвертим поверхами, міліціонери зустріли двох невідомих. Один з них відкрив вогонь. У результаті старший сержант міліції Кам'янець-Подільського відділу боротьби з організованою злочинністю Володимир Мельник помер на місці, оперуповноважений з особливо важливих справ Кам'янець-Подільського відділу боротьби з організованою злочинністю Микола Фошин помер у лікарні, а заступник начальника відділу внутрішніх справ Хмельницького міськуправління майор Володимир Бородій після операції перебуває у тяжкому стані. Тяжке поранення отримав і один з прапорщиків місцевого гарнізону, що трапився на шляху злочинців.

До речі

Ще не здається «Варяг»

У пресі не раз з'являлися повідомлення про те, що доля недобудованого авіаносця «Варяг», по суті, вирішена: його ось-ось буде продано за кордон на металобрухт. Адміністрація Чорноморського суднобудівного заводу, після припинення з розпадом Союзу РСР будівництва цього велетенського корабля, шукала охочих придбати «Варяг». І хоча його готовність наближалася до 70 відсотків, а з військової точки зору, за оцінками зарубіжних спеціалістів, він досить сучасний і могутній, проте покупців, що придбали і використали б його за прямим призначенням, не знаходилося. А ось на металобрухт — так тут чимала черга утворилася: близько 60 зарубіжних фірм. Суднобудівники зважували лиш, кому віддати перевагу.

Думається, що велет — довжина 300 метрів, водотоннажність 60 тисяч тонн — привернув увагу іноземців не тільки можливістю одержати десятки тисяч тонн високоякісної корабельної сталі. Окрім цього, судно оснащене шістьма потужними дизельними установками, тут же встановлено дві тисячі різноманітних електромоторів, його «інтер'єр» увібрав немало кольорових металів. Усе це — також неабияка цінність.

І ось стало відомо: авіаносець поки що залишається біля заводської набережної. Уряд України відхилив пропозицію адміністрації ЧСЗ щодо продажу корабля на металобрухт. У черговий раз ряду міністерств та відомств доручено вивчити ситуацію навколо недобудованого авіаносця і внести пропозиції про подальшу його долю. Загалом цю роботу доручено очолити новому віце-прем'єр-міністрові Сергію Тигипку. Може, вчорашній банкір знайде оптимальний варіант подальшого використання недобудованого велета? Скоріш би тільки. Бо ж утримання корабля впродовж багатьох років обходиться колективові дедалі не в копійки. До того ж, чималі виробничі площі займає отой довгобуд.

Георгій ВОРОТНЮК.

Миколаїв.

Провінція

Аби в крамницях не порожніли прилавки

З метою поліпшення торговельного обслуговування населення Тернопільської області при облдержадміністрації створено громадсько-консультативний центр з питань торгівлі і захисту прав споживачів.

Адже вивчення звернень громадськості краю показують, що за останні роки помітно знизився рівень насиченості споживчого ринку області продукцією ВАТ «Чортківська кондитерська фабрика», ВАТ «Монастирський тютюново-ферментаційний завод», ВАТ «Бережанська макаронна фабрика», інших місцевих підприємств. Не відбулося позитивних змін і в цьому році. Постачання макаронних виробів за І квартал, порівняно з минулим роком, зменшилося на 70 відсотків, кондитерських — на 54, тютюнових — на 46.

Головні причини негараздів — відсутність ділових взаємин між підприємствами і торговельниками, а також брак належного рекламного оформлення продукції.

Людмила ЛЮКОВА.

Тернопільська область.

Потіснила халва закордонні ласощі

Певна переорієнтація смаків відбулася у кіровоградських любителів солодощів. Віднедавна вони все менше купують різні там «Марси», «Снікерси», а «налягають» на халву місцевого виробництва. Смачна, свіжа й недорога, вона завойовує все більшу популярність не лише в жителів області, а й за її межами. Приїздять за нею з Києва, Дніпропетровська, Запоріжжя, навіть з Росії та Латвії. Очевидно, кіровоградська халва краща.

Колектив цеху халви місцевого заводу продтоварів у першому кварталі цього року виготовив 237 тонн продукту, і він не залежався на прилавках.

Микола ВОЛОК.

Кіровоградська область.

Вперше

За заповітом...

У музичному житті України відбувається унікальна подія. Вперше у світі у повній відповідності до заповіту автора Національний заслужений академічний симфонічний оркестр України протягом одного концертного сезону — в хронологічній послідовності, у повній оригінальній редакції —виконує всі дев'ять симфоній геніального австрійського композитора-пророка Антона Брукнера (1824—1896 рр.). У циклі концертів "Антон Брукнер, його попередники і сучасники" також звучать твори Й.-С. Баха, Т. Альбіноні, Ф. Шуберта, Л. Бетховена, Р. Вагнера, Й. Брамса, Ч. Порумбеску, П. Чайковського та інших.

Вісьмома концертами, що вже прозвучали, диригували Теодор Кучар (США), Вадим Гнедаш (Україна), Роберт Гуттер (США), Ніку Міцней (Румунія).

31 травня о 19-й годині в Будинку органної та камерної музики у завершальному концерті (циклу) НСОУ під орудою Теодора Кучара вперше у світі повністю виконуватиметься Дев'ята симфонія Маестро.

Євген СМІРНОВ,

народний депутат України, укладач програм та автор вступного слова до концертів циклу.

Вітаємо колег з ювілейним номером!

29 травня вийшов у світ сотий номер загальнонаціональної правової газети «Юридичний вісник України», співзасновником якої є «Голос України». Для колективу редакції тижневика, що регулярно потрапляє до читачів уже протягом двох років, цей справді робочий ювілей — значна подія, адже знаменує собою певну віху в його творчому зростанні. Тому бажаємо працівникам редакції насамперед натхнення, здоров'я та добробуту! Нехай зростають тиражі і вдячність читачів!

Щиро вітаємо вас, колеги, з 100-м числом «Юридичного вісника України»!

Між іншим

У КОЖНОГО СВОЯ АРИФМЕТИКА

Спроби уряду запровадити 30-відсоткове ввізне мито і тим самим захистити вітчизняного виробника не дали сподіваного результату. Нелегальний товар легально продають мало не на кожному кроці. З цієї комерції держава, звісно, не має жодної копійчини. Постає запитання: чому такий захід у нас не спрацьовує, тоді як більшість країн успішно ним послуговується? Для цього варто зробити бодай одну екскурсію на базар і зіставити пропоноване там зі статистикою імпорту. Тоді стане зрозуміло: з арифметикою в школі митники не дружили. Ось, скажімо, за даними Держмиткому, торік з Туреччини в Україну готового одягу (з розрахунку на одну людину) завезено на суму менш як 1 цент. Насправді ж більш-менш наближені до реалій інші цифри, одержані фахівцями Мінпрому України з країн, що їх найчастіше відвідують наші «човники». Як з'ясувалося, з Польщі за минулий рік до нас ввезено взуття на суму 31,1 млн. доларів США, що більш як у 150 разів перевищує дані Держмиткому (193 тис. дол.). Виходить, митом обкладається не більше 1 відсотка ввезених товарів. Різняться також дані Інституту статистики Італії щодо експорту італійського взуття до України — 16,1 млн. доларів і дані, зафіксовані митниками, — 12,5 млн. доларів. Дивна арифметика, чи не так? Тому керівники українських підприємств легкої промисловості звернулися до Президента з листом, в якому просять перекрити канали нелегального просочування на ринок України контрабандного імпорту і товарів тіньового виробництва, що не обкладаються податками, та навести належний порядок у роздрібній торгівлі шляхом перенесення її з речових ринків у легальну торгмережу.

Людмила ГРАЧ.

Невибрані місця із листування

8 квітня в "Голосі України" було надруковано заяву депутатського об'єднання на захист канонічного українського православ'я. Підписали її 54 народні депутати України.

Саме тому газета й змушена була її надрукувати —надто багато депутатських підписів. Особливо цікавився, коли ж її таки буде надруковано, народний депутат України Микола Поровський.

У заяві йшлося про те, що УПЦ Київського патріархату для України—благо, а УПЦ Московського партріархату—зло. Це — якщо коротко.

В редакції "Голосу України" розуміли, до чого призведе публікація такої заяви. І все ж надрукували. І тепер маємо те, що маємо. Звернення одних і відкритий лист інших священнослужителів.

Нам же, редакції, залишається лише заявити: шановні народні депутати і священнослужителі, не несіть більше до редакції жодного матеріалу про церковні справи. Чому? Думаємо, причину зрозуміє кожен, хто прочитає те, що публікується нижче. Зазначимо лише, що в заяві народних депутатів, надрукованій 8 квітня, не було жодної персональної образи стосовно будь-кого з ієрархів УПЦ Московського патріархату. Але це так, між іншим.

Читайте, шановні. Слуги Божі сказали все, що могли. І як могли.

"Горе вам, як усі люди про вас говоритимуть добре, бо так само чинили фальшивим пророкам батьки їхні!".

"А вам, хто слухає, Я кажу: "Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас. Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить".

"І як бажаєте, щоб вам чинили, так само чиніть їм і ви".

Євангеліє від Св. Луки, глава 6. 26, 27, 28, 31.

Голові Верховної Ради України пану Олександру Морозу, народним депутатам, головному редакторові газети "Голос України" пану Сергію Правденку

ЗВЕРНЕННЯ

духовенства м. Києва у зв'язку з публікацією в газеті "Голос України" від 8 квітня 1997 р. заяви "Депутатського об'єднання на захист канонічного українського православ'я"

8 квітня 1997 р. газета "Голос України" опублікувала заяву "Депутатського об'єднання на захист канонічного українського православ'я, яку підписали 54 народних депутати України. Цей документ глибоко образив православних віруючих України абсурдними звинуваченнями на адресу Української православної церкви, підстасуванням фактів та відвертою неправдою, що не є достойним для наших народних обранців.

Українське православ'я справді перебуває у трагічному стані розколу і, в першу чергу, через втручання позацерковних сил у внутрішнє життя церкви, політизацію релігійного життя у країні та спроби диктату з боку світських сил щодо церкви, використання її у внутріполітичних чварах та передвиборних кампаніях. Виникнення у 1992 р. першого об'єднання депутатів, шантаж з їхнього боку і тиск на церковних ієрархів призвели до поглиблення розколу українського православ'я (з двох церков утворилося три), міжправославних конфліктів, насильства й глобального порушення прав людини, що засвідчили як вітчизняні, так і міжнародні правозахисні та релігійні організації (див. матеріали "Перших всеукраїнських читань з прав людини", грудень 1993 р.).

Чергове об'єднання депутатів, судячи з опублікованої заяви, має ту саму мету: загострити релігійний конфлікт в Україні, взявши під свою опіку відлученого од церкви колишнього митрополита Філарета. Для нас, духовенства столиці України, особа та справи Михайла Антоновича Денисенка відомі досить добре. Його "чернечий" спосіб життя багато років ні для кого не був секретом, проте незадоволення православних він завжди давив із властивими лише йому деспотизмом та підступністю. Ми добре знаємо, як, догоджаючи своїм шефам з КДБ, він жорстоко розправлявся з тими священиками, котрі відмовлялися закривати православні церкви. Це саме він виховував українську паству в неприязні до всього українського, забороняв проповідувати рідною мовою, напучуючи: "Мы не должны идти на поводу у этих руховцев, и вообще украинского языка не существует, а есть лишь польско-жидовский гибрид". Відверто радів з приводу загибелі людей у Вільнюсі: "Правильно, так и надо демократию наводить — танками". Будь-який вияв національної свідомості називав не інакше, як "петлюрівщиною" та "бандерівщиною". Свою "повагу" до патріарха УАПЦ Мстислава він виявляв у тому, що називав його не інакше як "мавпою", і, знущаючись, не допустив дев'яностолітнього чоловіка до могили Тараса Шевченка у Каневі. Це широко відомий факт. Під час похорону національного поета Василя Стуса Філарет намагався зробити все (теж відомий факт), щоб загиблого поета не змогли пронести біля пам'ятника Шевченка й таким чином "не осквернить улицы Киева петлюровскими знаменами". Недарма депутати-демократи (О. Шевченко, М. Мотюк, В. Чорновіл, І. Бойко, В. Івасюк, А. Глуховський, С. Головатий, Т. Нагулко та інші — всього 26 парламентаріїв України) у своїй заяві від 20 січня 1992 р. зазначали: "Не випадково предстоятель Української церкви митрополит Філарет правдами і неправдами шукає шляхів, швидко помінявши свої гасла, щоб заручитися підтримкою нового уряду і зберегти свою порочну систему управління церквою. Адже не секрет, а надбання гласності, що саме митрополит Філарет (Денисенко) тісно пов'язав свою тридесятирічну діяльність зі службами КДБ, аби догодити владі КПРС, послужити безбожному урядові не так в інтересах церкви, як заради кар'єри і можливості утримувати церкви на Україні в руках єдиновласної диктатури. Все це відвертає від церкви людей, зводить нанівець проповідницьку, місіонерську працю чесного священства, поглиблює ворожнечу і сприяє розколам.

Наша депутатська свідомість закликає проголосити очевидний факт: митрополит Філарет (Денисенко) стоїть на перешкоді духовного відродження України, очищення суспільства від сталінських хвороб. Він повинен залишити посаду предстоятеля Української православної церкви, дати їй змогу зберегти свою єдність, правильно самовиразитись у нових державних умовах, окормити змучений народ чистою вірою і духовною силою".

Через чотири місяці українські єпископи на Харківському соборі в унісон із закликом народної інтелігенції піддали Філарета церковному суду. Його усунули з посади предстоятеля Української православної церкви і за злочини перед церквою заборонили священнослужіння. Це рішення згодом визнали предстоятелі всіх православних церков світу, а також римсько-католицька церква.

Проте чернець Філарет не лише не виконав, як належить віруючій людині, заборону церкви і не покаявся, але, подібно до сатани, загордував, шляхом обману одноособово заволодів усіма фінансами Української православної церкви та під прикриттям вищих урядових чиновників створив нову псевдоцерковну організацію — УПЦ-Київський Патріархат, що у даній заяві зветься "канонічним українським Православ'ям".

Українська православна церква справедливо заявила, що під виглядом об'єднання церков відбулося пограбування всіх православних України Філаретом. Патріарх УАПЦ Мстислав, у свою чергу, заявив, що "з УПЦ-КП сміються в усьому світі". Українська правнича фундація, проаналізувавши юридичний бік виникнення УПЦ-КП, знайшла таку кількість порушень законів та статей Конституції, що лише перелік їх зайняв цілий разворот у газеті "Голос України" від 5 травня 1993 р. Генеральний прокурор України В. Шишкін 20 серпня 1993 р. виніс протест, що визнавав УПЦ-КП церквою, створеною незаконно. Тож після всього цього заявляти, що УПЦ-КП створена за законом і правом, як пролунало у нинішній депутатській заяві, — аморально.

Вселенський патріарх Варфоломій І висловив точку зору вселенського православ'я на філаретську організацію: "У православ'ї такої інституції, як УПЦ-КП, не існує, а Філарета ніхто не вважає архієреєм" (із доповіді віце-прем'єр-міністра М. Жулинського Президентові України Л. Кравчуку, за № 5-116 від 11 жовтня 1993 р., після відвідання Константинополя). Тож після цього чи має право хтось називати УПЦ-КП православною церквою?

Проблема автокефалії (самоочолювання) — суто внутрішня справа церкви. Як відомо, одна з головних вимог для визнання автокефалії — відсутність православних розколів. Каменем спотикання для об'єднання православ'я в Україні є не хто інший, як колишній митрополит Філарет, оскільки і УПЦ, і УАПЦ неодноразово заявляли, що не будуть вести переговорів з УПЦ-КП доти, поки на чолі цієї організації перебуває позбавлена сану і відлучена від вселенського православ'я людина. Підтримуючи пана Денисенка, ви, депутати, підтримуєте розкол, відсуваючи тим самим питання щодо визнання УПЦ помісною церквою православним світом у невідоме майбутнє.

Можна буквально по пунктах показати фальшивість депутатської заяви. Чого варте хоча б твердження стосовно того, що ієрархи Російської церкви одержують через православні парафії України понад 200 мільйонів доларів від торгівлі церковним начинанням і тому не хочуть випускати зі своїх рук головне джерело прибутку. З 1990 р. УПЦ — автономна, самостійна в управлінні церква, зв'язана лише канонічно з РПЦ. Патріарх Московський Олексій II офіційно відмовився від усіх прав власності на будь-яке майно на території України в листі до колишнього міністра юстиції В. Онопенка. З 1990 р. жодної копійки в Росію від УПЦ не надходило. Якщо ж розділити вказану суму на кількість парафій УПЦ, то виявиться, що наші бідні громади пересилають лише до Москви понад 30 тисяч доларів на рік кожна, що цілком абсурдно. Це фальшиве твердження має лише одну мету — спрямувати голодний народ на православних, провокуючи появу у масах думки, що то церква, а не "мудрі рішення законодавців", довела людей до зубожіння.

Таким само наклепом є твердження щодо утисків стосовно української мови у православних парафіях, які складаються здебільшого з українців. Питання щодо богослужбової мови у церкві вирішено давно: мову вибирає сама громада. Це може бути і церковнослов'янська, і українська.

Українська православна церква об'єднує три чверті православних України, у нас чимало патріотів, правозахисників та мучеників за віру. Наша церква, за Конституцією, прийнятою тими самими парламентаріями, відділена від держави та захищена законами України. Через це спроби робити з Української православної церкви образ ворога, провокувати нападки на нас можуть викликати найнепередбаченіші наслідки.

Звичайно, "за традицією" передвиборна кампанія в Україні відбувається без будь-яких норм та правил; зрозуміло, депутатські групи потребують коштів. Філарет відомий щедрістю, а філаретівська каса —викрадена у всіх православних України — то ласий кусень неконтрольованих державою фінансів. Та чи варто заради цього (хоча спокуса велика) жертвувати міжконфесійним миром, провокуючи конфлікти серед єдинокровних та єдиновірних людей? Чи на благо це нашій Україні?

Просимо довести нашу заяву до відома всіх членів парламенту та опублікувати її в "Голосі України".

Архієпископ МАКАРІЙ,
голова відділу зовнішніх церковних зносин УПЦ;
архієпископ ЛАЗАР;
архієпископ ІОНАФАН,
керуючий справами УПЦ;
єпископ ІОАН,
вікарій Київської митрополії;
протоієрей Микола ЗАБУГА,
ректор Київської духовної академії і семінарії;
митрофорний протоієрей Стефан ЯРЕМЧУК,
настоятель храму св. Миколи Набережного УАПЦ;
протоієрей Іоан ЧЕРНІЄНКО,
настоятель храму пам'яті жертв Чорнобиля;
протоієрей Сергій КРЮК,
настоятель храму пам'яті загиблих воїнів-афганців.
Всього 311 підписів.

Голові Верховної Ради України п. О. МОРОЗУ
Копії: народним депутатам Верховної Ради України, головному редакторові газети "Голос України" п. С. ПРАВДЕНКУ

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Шановний Олександре Олександровичу!

Цим засвідчуємо свою повагу до Вас як Голови Верховної Ради України і звертаємося з наступним відкритим листом.

Як стало відомо, серед депутатського корпусу та апарату працівників Верховної Ради України протизаконно набуло розповсюдження так зване звернення духовенства міста Києва від 15.04.1997 року, що перебуває в юрисдикції Московської патріархії... Цей "документ" є яскравим проявом релігійної нетерпимо[illegible] наклепни[illegible] та звичайним зразком дешевої пропаганди, що [illegible]агається [illegible]палити релігійну ворожнечу.

На нашу думку, було б більш логічним, щоби такий документ розповсюджувався в стінах Ради Федерації чи Державної Думи Росії, або в стінах залишків колишнього білоруського парламенту. Цілком були б законними і вимоги поширення цього так званого документа в офіційній російській періодиці, зокрема газетах "Российская газета", "Красная звезда", "Труд", "Правда" і т. д., і т. п. Але Україна є незалежною демократичною державою, де діють Конституція і власні закони, функціонує свій законний парламент — Верховна Рада України. Тому московське духовенство, що об'єднане в нашій державі в регіональну церковну організацію під назвою Українська православна церква (Московського патріархату), може користуватися лише загальними рівними правами з іншими конфесіями.

У нас викликає подив і нерозуміння, чому і на яких юридичних підставах представники закордонного релігійного [illegible]ентру отримали необмежену можливість для пошир[illegible] в стінах українського парламенту брудних чорносотенних агіток сумнівного кшталту. Той факт, що представники комуністичної партії України — члени парламенту, котрі заснували депутатську групу на підтримку УПЦ Московського патріархату, ще не дає підстави для перет[illegible]ння будинку Верховної Ради України на при[illegible]щення для церковної агітації цієї конфесії. Якщо комуністична партія України, одна з зареєстрованих політичних партій нашої держави, бажає займатися подібною діяльністю, то для цього вона має власні партійні осередки, а також свій друкований орган —газету "Комуніст".

Наша свята церква — Українська православна церква Київського патріархату є помісною православною церквою, національною церквою українського народу. Ми свідомі своєї важливої місії у суспільстві. В наш складний час, коли економічні нестатки, зубожіння суспільної моралі, втрата частиною суспільства національної свідомості досягли небезпечних ме[illegible]ише висока духовність, яку несе наша церква, зд[illegible]а зробити набагато більше, ніж усі партії, разом узяті. Тому на цю церкву не припиняється тиск, наклепи, цинічна і відверта брехня, про що свідчить останній випадок з розповсюдженням "звернення" у Верховній Раді. Цьому тискові сприяють усі, хто стоїть на заваді розбудови нашої державності, добре розуміючи, що розбудова державності враховує невід'ємне право кожної нації мати свою помісну православну церкву, вільну від впливу сусідньої держави. Така єдність понять є ідеологією кожної держави і вимогою церковних канонів. 34-те апостольське правило, яким керуються всі православні церкви, ясно свідчить, що "кожний народ повинен знати свого першого єпископа". Так звана Українська православна церква має свого "першого єпископа", тобто патріарха не в Україні, а в Москві, бо Московський патріарх є першим єпископом російського народу, а не українського. Хто дав право Московській патріархії позбавляти український народ свого "першого єпископа", тобто свого патріарха? Даремно УПЦ називає себе "канонічною" церквою, яка в той самий час нехтує цими канонами. У православному світі питання незалежності держави і помісної національної православної церкви становлять єдине ціле.

Ми переконані, що галас навколо належності Севастополя і Криму, "активів і пасивів", "недоброго Києва і доброї Москви", жириновців і шовіністів є лише зовнішнім проявом стратегічної московської мети —духовного поневолення української нації. Французька преса (газета "Ле Монд" 1993 р.) справедливо зауважувала, що "якщо 20 мільйонів православних українців будуть духовно підпорядковані Москві, то суверенітет України буде фіктивний". У нас уже вкрали історію і послідовно нищать церкву — нашу єдину заступницю і невичерпне джерело нашого духовного розвою.

Тому відповідь на те, що є спільного між колишніми войовничими атеїстами і "канонічними" діячами Московської патріархії, може дати вся сучасна політична ситуація в Україні і навколо неї, з додатком постійного економічного тиску.

Не враховувати все це було б фатальною помилкою для кожної людини, яка називає себе політиком.

Складність міжконфесійної ситуації в Україні, численні, провоковані внутрішніми і особливо зовнішніми чинниками міжконфесійні конфлікти безпосередньо пов'язані із загальним наступом антиукраїнських антидержавних сил, що піднімаються на хвилі економічних труднощів та соціальної незахищеності бідних верств населення. Такий наступ є невід'ємною частиною майбутньої виборчої кампанії.

Зазначимо, що наша церква (УПЦ Київського патріархату) неодноразово заявляла про свою відкритість до будь-яких переговорів і на будь-якому рівні в ім'я злагоди між віруючими. Ця наша позиція незмінна, тому видається логічною агресивність наших опонентів. Усі ми добре розуміємо, що Україні потрібна єдина православна церква. Так звана УПЦ Московського патріархату лицемірно заявляє про своє бажання об'єднатися в єдину православну церкву. Але при цьому вони не договорюють, що мають на увазі підпорядкування всіх православних українців Московському патріархату. В угоду Московській патріархії архієреї УПЦ відмовились від автокефалії Української церкви у грудні 1996 року, тим самим порушивши постанову вищого органу управління церквою — помісного собору, що відбувся у листопаді 1991 року. Ми на вищезгадане об'єднання ніяк не можемо погодитись і не маємо права, бо це було б зрадою українського народу і держави. Наша свята церква стояла і буде стояти на державницьких позиціях і морально підтримуватиме національно-патріотичні демократичні сили, що відстоюють інтереси Української держави.

Не вдаючись особливо в аналіз брудних матеріалів, що набули розповсюдження у Верховній Раді України, ми можемо лише висловити своє співчуття, що такі факти мають місце і з усією повнотою демонструють культурний рівень людей, які не гребують жодними засобами для досягнення своїх корисливих цілей.

На нашу думку, такі дії пов'язані з певною частиною депутатського корпусу, направлені в першу чергу на зрив нормального функціонування Верховної Ради України перед прийняттям важливих законів економічного блоку, з якими пов'язують своє майбутнє і добробут наші громадяни.

Просимо Вас, пане Голово, припинити подібну згубну практику та сприяти відновленню здорового клімату в депутатському середовищі, єдності всіх демократичних і патріотичних сил нашого суспільства, як Ви обіцяли у своїй промові під час обрання Головою Верховної Ради України.

Якщо Ви вважаєте за потрібне опублікувати в газеті "Голос України" "Звернення УПЦ Московського патріархату", то в такому випадку просимо надрукувати у тому самому номері і цей наш "Відкритий лист".

З повагою
ФІЛАРЕТ, патріарх Київський і всієї Руси-України;
духівник м. Києва, протоієрей Іоанн КИЇВСЬКИЙ;
протоієрей Петро ЗИНИЧ;
протоієрей Георгій ТЯПКО;
ієрей Михайло СЛИВЧУК;
протодиякон Володимирського кафедрального собору Олег ГРИНЬ;
ВАРЛААМ, єпископ Чернігівський і Ніжинський.
Усього понад 80 підписів.

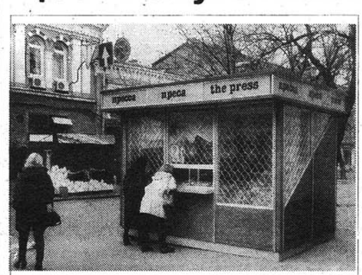
"Проводирі християнської церкви, приміром, за всіх часів, від найдавнішого й аж до сьогодення, вочевидь збочували з прямого шляху та доходили мало не до заперечення свого фундатора, засвоюючи каверзність і лицемірство фарисеїв, політеїзм та ідолопоклонство греків, а також неприховане обстоювання своїх майнових інтересів, успадковане від римлян. Та й інші вищі релігії не менш вразливі від критики з подібних позицій.

Такі переступи можна пояснити — але аж ніяк не виправдати — саркастичною реплікою одного дотепного єпископа вікторіанської доби, який на запитання, чому духівництво таке дурне, сказав: "А чого ще можна сподіватися? Ми ж бо всі повиходили із світського товариства". Церкви складаються не зі святих, а з грішників, і, подібно до шкіл, за будь-якої доби й будь-якого суспільного ладу не можуть набагато випереджати суспільство, в якому вони живуть, розвиваються і підтримують своє існування. Одначе опонент нашого вікторіанського єпископа міг би заперечити на його зачіпливу й грубу відповідь, що його церква робила свій вибір не з вершків того ж таки світського товариства, а з каламутного осаду".

Арнольд Дж. Тойнбі, "Дослідження історії".

Передплата-97

Київ — столиця. Але не настільки, щоб її слухатися?

"Листа працівників Копенкуватського відділення зв'язку Новоархангельського р-ну Кіровоградської області з приводу замовленої газети "Голос України" російською мовою замість української розглянуто в Українському об'єднанні поштового зв'язку "Укрпошта".

За повідомленням обласного підприємства поштового зв'язку "Кіровоградпошта", заміну російськомовної газети "Голос України" україномовною відділення зв'язку зробило самовільно через районний вузол зв'язку.

Із працівниками відділень зв'язку Новоархангельського районного вузла зв'язку проведено роз'яснювальну роботу відносно обов'язкового виконання "Інструкції з приймання передплати і обробки передплатної документації", у т. ч. недопущення заміни одного видання іншим без відома і згоди на те передплатника".

Цю відповідь до газети надіслав В. Луценко, начальник Центру розповсюдження друкованих видань "Друкпреса".

Подібне самочинство на місцях, як свідчить редакційна пошта, — не прикрий виняток. Василь Ласкавий з Донецька, скажімо, пише, що передплатив україномовний "Голос України" на квітень—червень, а йому вже 4 квітня відмовили в доставці та повернули гроші. "Чому мене позбавили можливості читати газету рідною мовою?" — запитує Василь Архипович.

До нього приєднуються О. Серафим із села Вишневець Збаразького району, що на Тернопільщині, й Арсен Веселюк із Журавки Вінницької області. Читачі з обуренням повідомляють, що передплатили україномовну газету, а приносять їм російськомовну.

У Мансура Фахрутдінова з Новомосковська Дніпропетровської області — інша проблема, нав'язана поштовиками: йому не дозволили торік передплатити "Голос України" на 1997 рік...

На жаль, не тільки таким ставленням до наших читачів поштарі відбивають бажання передплачувати улюблене видання.

"У другому півріччі 1996 року я відмовився передплачувати "Голос" через архіпаршиве його доставляння, — пише І. Ковальчук із села Світлогорське Полтавської області. — Цього року ризикнув, бо сподівався на краще. Але більше не передплачуватиму — знову носять газети пачками, лише двічі на тиждень. Комуністи свого часу добилися того, що свіжі новини ми мали щодня..."

В об'єднанні "Укрпошта", треба віддати належне, оперативно й по-діловому реагують на всі претензії передплатників. Але роблять це заднім числом після скарги чи звернення редакції. Невже тільки в Києві розуміють, що від кількості розповсюджених видань значною мірою залежить добробут поштарів?

Утім, продавці газет колишнього Союздруку, схоже, теж мало зацікавлені в якомога більшій реалізації. Це не стосується знову-таки столичних кіоскерів. А ось на периферії київських газет, у тому числі "Голосу України", в кіосках удень зі свічкою не знайдеш. Причина банальна: пізнє доставляння друкованих засобів масової інформації.

Торік у передплатну кампанію керівництво "Укрпошти" натхненно оприлюднювало проекти доставляння та розповсюдження преси. Чи не стали вони прожектами? Чи вдалося, скажімо, створити альтернативну службу (автомобільну бодай) нашому монополістові "Укрзалізниці"? Відповідь на це запитання цікавить не лише редакцію, а й тисячі читачів. Адже й від успішної діяльності транспортників залежить кількість передплатників, яких уже давно дратує позавчорашня газета.

Тож сподіваємося на конструктивні дії "Укрпошти" і конкретну відповідь.

Іван ІЛЛЯШ.

І пшениця, і пашниця...

Замальовки з натури на тему реформи села

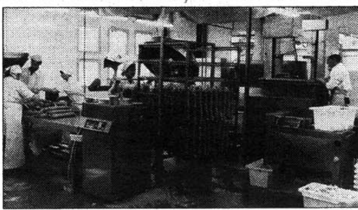
Замальовка перша. А молодиці перепало на горіхи

Балакуча трапилась мені супутниця в поїзді «Чернівці—Перемишль». Прилаштувала по кутках купе важкі клунки та й почала бідкатися. Оце вкотре вона їде до Польщі і везе лущений волоський горіх. І вкотре її серце завмирає від страху: пропустять чи не пропустять митники? Візьмуть у неї, або ж ні, товар? І нема на те ради, доводиться їздити. Живе молодиця в селі Трійця Снятинського району. Повідала, що колись тут був великий колгосп «Прикарпаття», а тепер він розділився на три господарства. Через нерівний поділ люди пересварилися і навіть не віталися одне з одним. Вони з чоловіком пішли зі своїми паями у різні господарства, бо, «може, хоч один (керівник. — **О. Т.**) не збреше». А поки що горіхи виручають. Поляки платять по два долари за кілограм. А потім начебто перепродують до Голландії, а там ними годують племінних рисаків.

Багато корисного дізналися б реформатори села, якби поїздили інкогніто такими поїздами. Була б нагода покласти на терези земельні та майнові паї проти мішків з горіхами. Що переважить?

Замальовка друга. Голову в губернатори не відпускали

На нараді керівників агропромислового комплексу, що відбулась напередодні весняної сівби, слово мав і голова правління ЗАТ «Степан Мельничук» Михайло Вишиванюк. Від імені реформаторів він оголосив «вирок» колективній безвідповідальності старої колгоспної системи. А очолюване ним господарство — одне з найефективніших в області — найкраща ілюстрація реформ. Багатопрофільне господарство ЗАТ «Степан Мельничук» об'єднало на засадах корпорації під одним ринковим дахом хліборобів, тваринників, переробку і торгівлю, цегельний завод і станцію техобслуговування, садівників і пекарів, ковбасний і консервний цехи. Загалом — 22 самостійних наділених правами юридичної особи підрозділи. Успіхи такої форми господарювання —навіч, однак у кулуарах наради я почула репліки, мовляв, годі рівнятися на це господарство, бо ще в «старі добрі часи» Михайло Вишиванюк мав сприятливі стартові умови. Коли при зустрічі переповіла Михайлові Васильовичу ці закиди опонентів, він не на жарт розгнівався:

— Нічого подібного! УКоли 1 січня 1981 року я прийшов у господарство, тут не було ані соломи, ані силосу, ані буряку. Худоба падала, бо не мали чим годувати. Купа боргів і люди місяцями не одержували зарплати.

А згодом на світ народилася бувальщина про молодого енергійного господаря. Приїхав, кажуть, у його господарство перший секретар обкому партії і запитав суворо: «Чому буряки не викопано?» — «До ранку викопаємо», — відповів голова і слова дотримав. Відтоді, мовляв, розпочалася його успішна кар'єра. Чи було таке насправді?

— Ні, було інакше, — пригадує Михайло Вишиванюк. —Секретар обкому партії оглядав ферму, а там — усе чистеньке, побілене. Нарешті питає: «Чому гноєтранспортер брудний?» Хотів подивитися, як я реагуватиму.

Звісно, в кожній бувальщині є зернина істини. Нещодавно з'явився ще один сюжет. Коли Михайло Вишиванюк був призначений на посаду голови Івано-Франківської облдержадміністрації, акціонери відмовилися проводити позачергові звітно-виборчі збори. Патова ситуація! Врешті постановили: відпустити Михайла Вишиванюка у довгострокове відрядження в розпорядження Президента України Леоніда Кучми. Його наступник Василь Когут поки що має статус «виконуючого обов'язки голови правління». Стрімка кар'єра керівника господарства, який без перехідних етапів обійняв посаду керівника області, не надто здивувала його земляків. Вони зійшлися на тому, що Президент зробив правильний вибір. Зрештою, таке багатопрофільне господарство є своєрідною моделлю господарського комплексу регіону. Вивів чоловік учорашній колгосп на рівень конкурентоспроможного виробника — виведе й область.

Замальовка третя. Про джерела, які напувають оазу

Можна зрозуміти переживання мешканців села Турки, які не хотіли відпускати Михайла Вишиванюка. З їхньої пам'яті ще не вивітрилися спогади про порожні комори. Корпорація з'явилася не від дотику чарівної палички. Це — синтез ефективних вітчизняних і зарубіжних форм господарювання, переплавлених у горнилі місцевої практики. Неможливо створити оазу в окремо взятому господарстві, однак можна збудувати оптимальну ринкову модель, спроможну вистояти перед економічними штормами. Передусім тут скоротили довгу і тернисту дорогу від виробника до споживача. Підрахували: 30 відсотків прибутку приипадає на виробника, 35 відсотків забирає переробник, а торгівлі йде усіх 45 відсотків. Чи справедливо? Вирішили з'єднати цей ланцюжок. Наприклад, заклали 200 гектарів саду і водночас збудували консервний цех для переробки фруктів і овочів. Тут вирощують хліб і печуть паляниці, відгодовують худобу — тисячу голів ВРХ — і виробляють ковбаси. Самі й продають цю продукцію через власну торгову мережу. Переробка й «витягує» неприбуткові підрозділи.

Кожний акціонер розпоряджається акціями на власний розсуд: садівник може вкласти свої акції в тваринництво і навпаки. Акції можна продавати і купувати. А правління акціонерного товариства виконує роль інвестора для кожного з підрозділів.

Замальовка четверта. Що єднає зоотехніка і зуботехніка

Нині Михайлові Вишиванюку не дорікнуть, що він розпочав реформи на селі з мотивів «революційної доцільності», як це інкримінували свого часу В'ячеславу Чорноволу. Результат далекоглядної стратегії й тактики — навіч. Та все-таки зерно сумніву після відвідин господарства залишилося: чи не виснажаться ті джерела, що підживлюють «оазу»? Така була тема розмови з головою облдержадміністрації.

— Михайле Васильовичу, в чому полягає філософія «моделі Вишиванюка»?

— В одному, виховати власника. Бо власність — це відповідальність, завдяки якій ми забезпечили виживання в ринкових умовах, ринкових структурах. Найпершою запорукою цього стало те, що ми не розбіглися, не розірвали землю на клаптики, зберегли сівозміни, технологію.

— Селянські спілки також називають себе приватними власниками...

— Так, вони розпаювали землю і майно. А далі? Об'єднали паї і зробили той самий колгосп. А в нас кожна структурна одиниця — самостійна. І всі вони мають право виходу з АТ, коли їхню частку власності буде сповна виплачено. Поки що в кожному з кооперативів є частка загальноколгоспної власності. Якщо якась структура вийде з корпорації і працюватиме в автономному режимі — слава Богу. Це означає, що люди зрозуміли суть ринкових відносин.

— Чи є в області аналогічні акціонерні товариства?

— Немає. Та й не потрібно нікого мавпувати. В конкретних умовах, виходячи з місцевої практики, слід робити своє. Те, що принесе користь.

— Противники акціонерних товариств лякають нас «бритоголовими». Прийдуть, мовляв, скуплять паї, землю...

— Земля мусить мати ціну і бути предметом купівлі-продажу. І не треба боятися «бритоголових». Їх можна обмежити відповідними нормативними актами, тобто землю можна продавати і купувати в межах колективу і тільки тим, хто на ній працює.

— Яке головне досягнення акціонерного товариства «Степан Мельничук»?

— Колективна безвідповідальність змінюється на колективну відповідальність. Не голова правління виганяє ледаря з роботи, а самі люди позбуваються його. Один із таких спробував звернутися до прокуратури, але дарма. Його звільнили згідно зі статутом.

Замальовка п'ята. Без назви

На першій нараді новопризначений голова Івано-Франківської облдержадміністрації Михайло Вишиванюк заявив: «Посади «файний хлопець» в області більше не буде».

Виплекані на рідних землях зерна досвіду трансплантовані в управлінському полі.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Івано-Франківська область.

Нотатки з приводу

Хочеш комфорту завтра, плати сьогодні

Як уже повідомлялося, 23 травня у Кабінеті міністрів України відбулася нарада, яку провів Прем'єр-Міністр Павло Лазаренко. Мова йшла про забезпечення країни газом на 1997—1998 роки, обговорювалося питання вдосконалення системи оплати за спожитий газ, заходи щодо злісних боржників. Днями вийшла спеціальна постанова Кабінету міністрів з цього приводу. Невже так гостро стоїть питання, що виникла потреба у прийнятті спеціальної постанови уряду? З цього ми почали розмову з головою правління державної акціонерної холдингової компанії «Укргаз» Тарасом ФРЕЮКОМ.

— Проблема дійсно нагальна, — підкреслив Тарас Михайлович. — Виникла вона через хронічні неплатежі у комунально-побутовому та бюджетному секторах. Із 86 млрд. кубометрів газу, що використано в 1996 році в Україні, в комунально-побутовому секторі спожито більше 32 млрд. Незважаючи на нинішню скруту темпи газифікації в державі значно вищі, ніж за всі попередні роки. Щорічно газифікують майже 350 тисяч будинків та квартир. За останніх 5 років газифіковано понад три тисячі населених пунктів, тобто стільки, як за всі попередні роки. Це вимагає додаткових обсягів газу. Газ є на ринку, ним можна задовольнити потреби і промислових, і комунально-побутових споживачів, але за умови оплати. І тут треба визнати: завдяки діям уряду систему взаємовідносин і порядок розрахунків між постачальниками газу і промисловими підприємствами відрегульовано, а от у комунально-побутовому секторі цього немає. Як наслідок борги споживачів тільки за газ за останні роки та чотири місяці поточного склали 4,4 млрд. грн. Це означає, що використано, але не оплачено, майже 30 млрд. кубометрів газу!

— Цифра дійсно вражає. Чи було застосовано до боржників якісь санкції?

— Технологія газопостачання вимагає, щоб газ подавався споживачам безперебійно. З огляду на безпеку газопостачання ми не можемо, особливо в комунально-побутовому секторі, подавати природний газ за графіком, в певні години, залежно від рівня проплат. Газ у трубах повинен бути завжди під певним тиском. Якщо припинити подачу хоча б на кілька секунд, для відновлення газопостачання в місті з населенням 100 тисяч чоловік потрібно більше 15 днів. Тому санкції до боржників поки що не застосовували.

Але через борги, які постійно зростають (1996 року — 1,7 млрд. грн., а за 4 місяці цього року —вже 1,6 млрд. грн) ми не в змозі закупити і поставити системам газопостачання потрібну кількість газу для підтримання роботи в безпечному стані. Єдиний вихід — відключити частину боржників, зменшити відбір газу і таким чином переконати всіх, що за газ треба платити. Альтернативи немає. На жаль, серед населення ще побутує думка про газ як найдешевше паливо, ресурси його безмежні, тому великої біди не буде, якщо за нього не платити.

— Але в магазині нам без грошей не дадуть ні хліба, ні води...

— Треба справедливо зазначити, що 70 відсотків громадян за газ все-таки сплачують.

Найбільше проблем виникає з комунально-побутовими підприємствами, бюджетними організаціями. Так, комунальні котельні за 4 місяці поточного року сплатили лише 6 відсотків вартості використаного газу, а у Вінницькій, Івано-Франківський, Чернігівській областях не сплачено жодної копійки, в багатьох інших — від 0,5 до 2 відсотків.

Аналогічна ситуація з бюджетними організаціями. В кошторисах більшості з них навіть не передбачено кошти на оплату газу. Спекулюючи в багатьох випадках своїм особливим становищем, а саме щодо забезпечення життєдіяльності населення, керівники деяких комунально-побутових підприємств, бюджетних організацій витрачають наявні кошти на будь-які потреби і жодної копійки — на газ.

Держава має унікальну систему магістральних газопроводів, яка дає нам певну стратегічну перевагу. В містах та інших населених пунктах «Укргаз» експлуатує 185 тисяч кілометрів газопроводів, але за такої оплати ми не зможемо забезпечити їх нормальне функціонування.

Газопроводи в містах розташовано здебільшого поблизу житла і тому повинні і бути завжди в справному технічному стані. А через борги ми не можемо цього забезпечити. Якщо раніше замінювали до 2 тисяч км газопроводів на рік, то минулого року замінили лише 80 км.

— А коли нічого нам робити, система газопостачання просто розвалиться...

— Заходи вживаються, — маю на увазі постанову Кабміну щодо наведення дисципліни у газопостачанні. І вони не є репресивними. Плата за користування газовою плиткою протягом місяця на сьогодні складає 1 грн. 27 коп. — стільки коштує пляшка води. Навіть для незабезпеченої сім'ї зазначена сума — невелика. То чи не краще сплатити цю вартість, аніж залишитись протягом місяця без гарячої їжі?

Прибалтійські держави кілька років тому пройшли етап наведення порядку щодо оплати за споживання газу. Сьогодні там і на думку не спадає що за газ можна не платити. Крім того, громадяни самі регулюють економічне споживання — у кожній квартирі стоїть газовий лічильник. Наслідок такого підходу — менша плата за спожитий газ.

— А куди можна звернутись простому споживачеві за газовим лічильником для своєї оселі?

— «Укргаз» готовий встановити газові лічильники кожному бажаючому у найкоротший термін. Для тих, хто не може сплатити вартість лічильника відразу, пропонуємо послуги в кредит. Треба лише звернутися до підприємств компанії «Укргаз», які є в кожному місті, районі.

Якщо ми хочемо зберегти систему газопостачання, збільшувати власний видобуток газу, то проблему треба вирішувати сьогодні, а не заганяти надалі в глухий кут. Інакше ми зламаємо важливу опору, яка ще підтримує економіку держави. Тому сподіваємося на розуміння з боку споживачів щодо рішучих і навіть непопулярних заходів.

Розмовляв Олександр САНІН.

Ура-патріотам можна не хвилюватися

За кілька днів українська дипломатія позбудеться одного з найбільших своїх клопотів: 2 червня у румунському місті Констанца буде підписано україно-румунський Договір про дружбу, співробітництво та добросусідство. Так що охочі до заробітків політичного капіталу на темі україно-румунських розбіжностей мають для цього тільки чотири дні.

У Києві в ролі блюстителя територіальної цілісності України виступив народний депутат Олег Вітович. «В тексті україно-румунського договору чітко зазначено, що українські війська залишають Зміїний, що сторони протягом двох років утримуються від експлуатації вже навіть не острова, а й шельфу, морського шельфу! —заявив він нещодавно з трибуни Верховної Ради. — І що питання остаточної приналежності Зміїного буде визначено міжнародним судом... Хто давав право Міністерству закордонних справ України торгувати нашою територією?!» Я можу це розцінити, сказав Вітович, як зраду національних інтересів України.

Звичайно, права на торгівлю українськими територіями МЗС ніхто не давав. Так само як ніхто в МЗС не давав Вітовичу читати парафований текст договору і, таким чином, можливості дізнатися, що ж там «чітко зазначено» насправді. Втім, колезі допоміг Борис Олійник, голова Комітету у закордонних справах та зв'язках з СНД. «Як свідчать компетентні джерела, на сьогодні ще ніхто нікому не встиг продати ні материкової, ні острівної частини держави, — заявив він і зацитував статтю 2 («територіальну») договору. — «Договірні сторони згідно принципів та норм міжнародного права та принципів Гельсінського заключного акта підтверджують як непорушний наявний між ними кордон і тому утримуватимуться тепер і в майбутньому від будь-яких зазіхань на цей кордон, а також від будь-яких вимог та дій, спрямованих на загарбання частини чи всієї території іншої договірної сторони»».

Отже, щодо належності Зміїного, то вже одна вищенаведена цитата з договору знімає будь-які сумніви. Щодо військового аспекту, то про це чітко і привселюдно заявили після парафування документа міністри закордонних справ Геннадій Удовенко та Адріан Северин: Україна взяла зобов'язання не розміщувати на острові Зміїний наступальних озброєнь (які, до речі, там ніколи й не розміщували). Тобто, жодних зобов'язань щодо демілітаризації острова немає.

Щодо морського шельфу, то ситуація тут така. У договорі та у додатковому до нього документі сказано про порядок та принцип визначення меж континентального шельфу і виняткових економічних зон України та Румунії. Йдеться лише про цивілізоване розмежування морських просторів (до чого призводить відсутність такого розмежування, ми можемо бачити на прикладі греко-турецьких скандалів у Егейському морі). А конкретніше: сторони домовилися провести двосторонні переговори щодо вироблення Угоди про делімітацію континентального шельфу та виняткових економічних зон, погодившись, що в разі неукладення цієї угоди протягом двох років справа може бути передана до Міжнародного суду ООН в Гаазі — але лише за умови набуття чинності Договору про режим державного кордону, який має бути укладений додатково. Тобто, звернення до суду буде можливим лише після детального підтвердження та опису лінії проходження наявного держкордону.

Тож навряд чи в ура-патріотів є причина для хвилювання. До речі й на жаль, потужних голосів блюстителів української цілісності майже не було чути протягом важких дворічних переговорів, коли українська дипломатія потребувала політичної підтримки всередині держави. Румунська сторона, до речі, таку підтримку мала завжди й у великій кількості.

Втім, звинувачення в «національній зраді» лунають і на адресу румунських дипломатів: з табору румунських ультраправих партій, які продовжують галасувати про «історичні території» та «вічні інтереси» румунів. Доходить навіть до демонстрацій протесту. Що ж, кожен діє на власний розсуд. А ми можемо лише привітати українську та румунську дипломатію з великою перемогою. З перемогою здорового глузду.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Хроніка. Факти. Події

● *Баку*

Парад на честь Дня незалежності

В Азербайджані вчора святкували День незалежності —його офіційно відзначають в країні ось уже вшосте. На площі Свободи в Баку відбувся військово-спортивний парад. А напередодні вечором у Палаці республіки відбулись урочисті збори з нагоди свята, в яких взяв участь Президент Азербайджану Гейдар Алієв.

● *Новоросійськ*

Чорне море стало чорнішим

Викид 386 тонн нафти стався в результаті пошкодження технологічного нафтопроводу на терміналі Шесхаріс у Новоросійську. Майже 13 тонн нафти потрапило до Цемеської бухти. Про це повідомили в крайовому комітеті у справах цивільної оборони та надзвичайних ситуацій. Орієнтовно площа забруднення склала 1,5 гектара території прилеглої до місця аварії, і 2 гектари акваторії моря.

● *Париж*

Підписав договір, написав статтю...

Підписання Основоположного акта Росія—НАТО дозволило прискорити процес створення демократичної, мирної та стабільної Європи, заявив у статті, опублікованій у вчорашньому номері газети «Монд», генеральний секретар НАТО Хав'єр Солана. На його думку, цей документ є важливим стратегічним завоюванням для всього європейського континенту.

● *Бухарест*

Найбажаніше — вступ до НАТО

«Пріоритетом пріоритетів» румунської зовнішньої політики є гарантування національної безпеки країни шляхом її інтеграції до НАТО та Європейського союзу. Про це заявив на прес-конференції прем'єр-міністр Румунії Віктор Чорбя. Румунія, підкреслив він, має реальні шанси бути прийнятою до Північноатлантичного альянсу в першій групі країн.

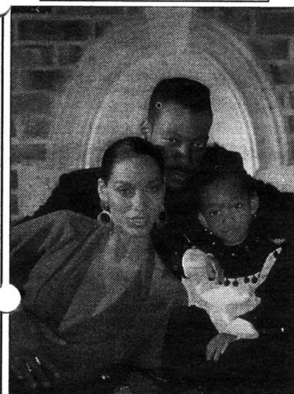
● *Вашингтон*

«Двійка за поведінку» залишається чинною

Сполучені Штати вступлять у діалог з новим керівництвом Ірану лише за умови, що уряд цієї країни відмовиться від «негожої поведінки» в галузі міжнародної політики, заявив голова держдепартаменту США Джон Дінгер. За його словами, позиція Вашингтона щодо Тегерана залишається незмінною, незважаючи на перемогу в ході президентських виборів, що там відбулися, Мохаммада Хатамі, якого вважають поміркованим політиком.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Із життя зірок

Бебі-бум

У Голлівуді нині нова мода... на дітей. У розкішних особняках на Беверлі-Хілз та Бель-Ейрі розмови лише про дітей, а виведення у світ своїх чад із перших годин народження та запрошення найкращих фотографів з провідних видавництв світу — норма життя. Мадонна, Мішель Пфайффер, Памела Андерсон, кожна хвилина роботи яких коштує шалених грошей, безтурботно годинами просиджують біля колисок довгожданих малюків. Адже вік голлівудських матерів давно перевалив за 35.

Бути матір'ю в Голлівуді зараз не лише престижно, але й зручно, головне ж вигідно: продюсери платять будь-які гроші, аби лише популярні актриси не залишили зйомок до самих пологів та якомога швидше поверталися «до строю». Демі Мур за те, що знімається в «цікавому» стані, одержала надбавку до контракту в 1,2 млн доларів. Творці «Евіти» практично оплатили 6 місяців вагітності легендарній Мадонні, а Джейн Сеймур одержала 10 тисяч преміальних за повернення на зйомки через 10 днів після народження близнят.

Та й голлівудські чоловіки — такі, як Брюс Вілліс, Алек Болдуїн, Едді Мерфі та інші — доволі небайдужі до успішної кар'єри своїх дружин. Вони почасти використовують дітей як засіб повернути благовірних у сім'ю та свою красную демократичними й законними шляхами «посадити під замок».

На знімку: Едді Мерфі з дружиною та донькою.

Така професія — нюхач

Ніколя Мамуна практично не вживає алкоголю, не палить, не їсть цибулі, часнику та гострих страв. Полюбляє плавати, але ніколи не пірнає. І щоранку полоще ніс дистильованою водою. Ніколя — парфумер французької фірми «Ів Роша». Колеги називають його «золотий ніс». До «нюхальної пам'яті» Ніколя закладено 400 природних ефірних запахів і понад 500 синтетичних.

Про що говорять

Джон не знав, що робив

Наступника одного з найбагатших сімейних кланів Америки — власників хімічних заводів Дюпонів — Джона Дюпона — засуджено до тривалого терміну ув'язнення. Кілька місяців тому його було визнано винним у вбивстві олімпійського чемпіона з вільної боротьби Дейва Шульца, однак винесення вироку затяглося у зв'язку з тим, що лікарі визнали його психічно хворим. Саме тому вирок носить дещо розпливчастий характер — від 13 до 30 років в'язниці або лікування у психіатричній лікарні.

У січні 1996 року в родовому маєтку Дюпонів поблизу Філадельфії, на території якого було збудовано спортивний комплекс, 58-літній Джон Дюпон з незрозумілих причин кілька разів вистрелив у свого улюбленця Шульца. Потім Дюпон, добре озброївшись та прихопивши з собою чималий запас набоїв, забарикадувався у своїй спальні і протримався в облозі майже дві доби, після чого його було схоплено представниками правоохоронних органів.

Після оголошення вироку Дюпон почне відбувати термін у психіатричній лікарні. Представники правоохоронних органів вирішуватимуть, коли його можна буде перевести до звичайної в'язниці.

Що там у ЄС?

Бандити — так, мафія — ні

Одне з недавніх засідань Ради ЄС на рівні міністрів внутрішніх справ було присвячено боротьбі з організованою злочинністю.

З розвалом Радянського Союзу в страхітливих снах жителів Західної Європи «агресія зі сходу» поступилася місцем іншій жахалці: «російській мафії». «Злочинні банди з країн колишнього СРСР мало за своїм характером мають спільного з традиційними мафіозними організаціями типу італійських», —зазначає в газеті «Юропеан войс» експерт ЄС Петер Сонка. Такої самої думки дотримується і шеф Європолу Юрген Шторбек. Отож, «російська мафія»: є чи немає?

Західні засоби масової інформації галасують, що від неї немає спокою навіть місцевим бандитам, а фахівці твердять, що історії про відрубані голови та вбивства на замовлення — не привід називати «свавілля» «великим і жахливим» словом «мафія».

На думку західноєвропейських кримінологів, що прозвучала на засіданні, майже 8000 злочинних груп, які базуються в СНД, автономні та організовані за національною ознакою. Банди з різних регіонів часто мають свою «спеціалізацію». Наприклад, чеченські та... українські бандити особливо агресивні й нещадні і служать найманими бойовиками для «розборок», вважають вони. Вже не знаєш, радіти чи сумувати з такої «високої» оцінки наших з вами співвітчизників. А ось клани з Азербайджану та Узбекистану віддають перевагу наркобізнесові. Окремо згадують одеситів як фахівців із убивств на замовлення.

Петер Сонка у тій самій газеті вказує на головну відмінність банд співдружності незалежних від класичних італійських: вони більш схильні до силових дій. «У італійській мафіозі є суворі правила, що стримують від застосування грубої фізичної сили. Вони віддають перевагу методам шантажу та залякування. У бандитів з СНД таких традицій немає, а застосувати силу завжди простіше», — зазначає він.

У країнах Західної Європи злочинці, об'єднані звичним поняттям «російська мафія», не виділяються ні за чисельністю, ні за масштабами дій. Судячи з даних, наданих Брюсселю країнами ЄС, лише у деяких з них «російські» угруповання серед інших викликають стурбованість властей. Серед «деяких» — Австрія, Бельгія, Люксембург, Італія, Швеція. Чи не правда курйозно виглядає в цьому списку «постраждалих» сама Італія? А ось, наприклад, Німеччина, вважає так звану «російську мафію» дитячим белькотанням порівняно з турецькими, в'єтнамськими, польськими та югославськими бандами.

Безумовно, європейський простір відкритих кордонів дає волю міжнародній діяльності злочинних груп. На засіданні підкреслювалося, що результат дасть лише спільна боротьба. Але для початку 15 країн ЄС мають знайти спільну мову: адже в одній країні можна засуджувати за одну лише приналежність до злочинного угруповання, а в іншій — не можна. І самі визначення організованої банди суперечливі і не безперечні.

А в цей час десь у замку у шефа...

Яна СТАДІЛЬНА.

Ветерани

Генерал Олександр АРТЕМОВ:

Забуття не загрожує

ВІДЦВІЛА *весна, щедра на світлі свята — Першотравень і День Перемоги. А на порозі нові пам'ятні дати — не святкові, але також незабутні: початок Великої Вітчизняної війни, героїчна оборона Києва, Одеси, Севастополя... Різне ставлення до них сьогодні в нашому суспільстві. Та забути їх неможливо, історію не перепишеш, вона вічно буде в пам'яті народу. Один з її хранителів — Меморіальний комплекс «Музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 рр.», який нещодавно набув статусу національного. Розповідає генеральний директор музею, генерал-лейтенант, кандидат історичних наук О. С. АРТЕМОВ:*

— Цього року основні зали музею значно оновлено. Виконуючи побажання ветеранів, ми поставили завдання максимально наповнити вітрини експозицій і «шлях війни» унікальними матеріалами, котрі зберігаються у фондах. Ось один приклад. Відомо, що перші місяці війни залишили мало документальних свідоцтв про трагічні події того часу. І раптом в одному з архівів київської оборонної епопеї виявили зотлілий трикутник — лист родині командира артилерійського взводу українця Івана Баранника. Потрапивши в оточення і передчуваючи неминучу загибель, він написав: «Можна вважати, що мене немає в живих, убитий під Києвом 1941 р. під час наступу фашистських орд». Жителі села Білогородки, поховавши воїна, два роки зберігали його листа, а після визволення надіслали «звістку» родичам загиблого.

Скільки таких доль було розіграно на карті бойових дій Південно-Західного фронту, під час яких під Києвом загинуло близько шестисот тисяч чоловік! Ось чому, підсилюючи той чи інший розділ експозиції, працівники музею завжди пам'ятають про те, який емоційний вплив він матиме на відвідувача, шукають найяскравіші ракурси показу людини на війні. Про це свідчать також 15 виставок, розгорнутих останнім часом у кількох залах. Вони дають уяву про те, які багаті та різноманітні наші фонди. Одні з них, як, наприклад, «Зі святом, фронтовички!», «День перший, день тисяча дев'ятий», «Пісні фронтової юності», «Милосердна Марія», «Кавалери ордена Вітчизняної війни», відкрито до певних дат, інші готувалися як колекційні. Частина виставок розповідає про унікальні експонати. Приміром, представлено старенько друкарську машинку, яка «служила» в канцелярії Ялтинської конференції 1945 року.

Відомо, що у свята й будні кияни та гості міста здійснюють прощу до меморіалу на берегах Дніпра. Але ми не передбачали, що 9 травня доведеться прийняти лише врахованих більш як 160 тисяч відвідувачів! Такого ще не було в історії музею.

Особливістю цього дня було те, що разом із ветеранами в стінах меморіалу побували тисячі молодих людей, особливо дітей. Вони із цікавістю дивилися воєнну кінохроніку, годинами не злізали з розмальованих мирними фарбами «тридцятьчетвірок», на стволах яких зав'язано міцний вузол.

Напередодні Дня Перемоги було відкрито стаціонарну виставку із циклу «Спогади про війну: «Слава України». Її присвячено воєначальникам українського походження і стилізовано під командний пункт. На ній багато воєнних карт, більш як двісті планшетів, вимірювальних приладів, без чого неможлива щоденна праця командира на війні. З виставкою ознайомився Голова Верховної Ради О. О. Мороз і залишив запис у Книзі почесних гостей «Штабна палатка ще раз нагадує про подвиг нашого народу... Низький уклін переможцям від нас, нині сущих». Разом із главою Верховної Ради виставку оглянули його перший заступник О. М. Ткаченко, народний депутат Б. І. Олійник.

Цими днями відбулася ще одна, «позапланова» подія, яка полюдському схвилювала багатьох відвідувачів, котрі виявилися її свідками. Група німецьких учасників міжнародної християнської конференції, оглянувши музей, надовго зупинилася біля художньої композиції «Примирення» у вигляді хреста, спаяного із залишків радянської та німецької зброї. Сини й дочки колишніх солдатів вермахту, які воювали на території України, покаялися за злодіяння своїх батьків у роки війни і зі сльозами на очах просили у наших ветеранів прощення.

У свята й будні працівники музею з радістю зустрічають відвідувачів й у спілкуванні з ними переконуються: подвиг України у Великій Вітчизняній війні житиме вічно. Забуття йому не загрожує.

Культура села

Підмокає не тільки стеля. А й репутація влади

—Якщо відверто, то живеться нам тяжко, — не приховує начальник відділу культури Іванівського району Олена Рєзнік. — Бракує 37 культпрацівників —майже половини штатного розкладу. Та й востаннє отримували зарплату ще в лютому. То хіба втримаєш доброго спеціаліста у такій ситуації? Особисто вмовляю кожного працівника, щоб не шукав іншої роботи. Бо у такому разі треба клуб взагалі закривати.

Не ліпша ситуація й у бібліотеках. Пригадалось, як рік тому директор централізованої бібліотечної системи Іванівського району Клавдія Євсюкова повідала про гострі на той час проблеми: вчасно не видають заробітну плату, приміщення бібліотек потребує серйозного ремонту, книжковий фонд майже не росте. А що тепер? З'ясувалося, що бібліотечні працівники отримують лише половину ставки — всього 48 гривень на місяць, бо більше місцевий бюджет не забезпечує.

У сусідньому Нижньосірогозькому районі не ліпші справи. Як протікав дах у Степнянській бібліотеці, так і тече, книги псуються. Доволі обмежений вибір економічної, екологічної, довідкової літератури, немає словників. Зарплату платять абияк. А нині село вже не те, яким було вчора. Хоч і повільно, але з'являється там новий прошарок — фермери, підприємці, комерсанти, які цікавляться сучасними книжковими новинками з різних галузей, особливо з проблем бізнесу. Але що можуть їм запропонувати сільські бібліотеки?

Не хочу втомлювати читача приблизно одними й тими ж проблемами сільських закладів культури. Що в Генічеському, що у Верхньорогачицькому чи інших районах — скрізь фінансова скрута, від якої наша культура потерпає чи не найбільше.

Думав поділитися своїми спостереженнями з керівниками обласного управління культури, почути їхні міркування. Домовився про зустріч із заступником начальника управління Олександром Сердюком. Та, як кажуть, обіцянка—цяцянка. Пославшися на величезну зайнятість, пан Сердюк згодом від зустрічі з журналістом відмовився. Тож дозволю собі через газету передати шановним обласним керівникам тривожні настрої працівників культури на місцях. Можливо, для розмови з кореспондентом у них справді не вистачає часу. Але для відвідання «лежачих» сільських клубів варто знайти той час. І бодай чимось допомогти. Бо, як образно висловилась одна жінка, дощова вода підмочує не тільки клубні стелі, а й репутацію чиновників, місцевої влади, яка безсило розводить руками.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсонська область.

Спорт

«Зірки» спалахнуть на «Олімпійському»

— Непримиренні суперники на футбольному полі та друзі в житті знову поміряються силами. Це буде справжня спортивна «битва», результат якої непередбачуваний. Безумовно, йдеться про футбольні команди київського «Динамо» і московського «Спартака», — сказав на прес-конференції журналістам президент футбольного клубу «Динамо» (Київ) Григорій Суркіс. — 24 червня на полі спорткомплексу «Олімпійський» у столиці нашої країни відбудеться унікальний матч зірок двох знаменитих команд періоду 1986—1988 років.

Від Григорія Суркіса ми дізналися, що спочатку його колега, президент ФК ЦСКА (Київ) Михайло Грігншпон запропонував провести прощальну гру Геннадія Литовченка. Проте вирішили, що матч треба присвятити цілій плеяді видатних футболістів-динамівців, яких, на жаль, так і не провели з великого футболу свого часу. Матч і стане для них прощанням з рідним клубом.

Киян до гри готуватиме Валерій Лобановський. А його помічники — Анатолій Пузач і Володимир Веремеєв.

Усіх, звісно, цікавлять склади команд. «Динамо»: Віктор Чанов, Михайло Михайлов, Анатолій Дем'яненко, Сергій Балтача, Андрій Баль, Володимир Безсонов, Олег Кузнецов, Іван Яремчук, Геннадій Литовченко, Олександр Заваров, Василь Рац, Павло Яковенко, Олексій Михайличенко, Олег Протасов, Ігор Бєланов, Олег Блохін і Вадим Євтушенко.

Двоє з них — Віктор Чанов і Олексій Михайличенко взяли участь у прес-конференції.

Зі слів Олексія, він на найдовших у моєму житті канікулах, що тривають уже рік. Чудовий футболіст, олімпійський чемпіон, володар золотих чемпіонських медалей СРСР, Італії і Шотландії — просто безробітний.

На що президент ФК «Динамо» відповів: разом з народним депутатом України, віце-президентом клубу, відомим в Україні юристом Віктором Медведчуком вони виношують плани створення фонду допомоги українському футболу. А щодо Михайличенка, то роботу йому обов'язково знайдуть. Рідний клуб своїх у біді ніколи не залишить.

Проте вернімося до подій, що чекають на нас 24 червня. Московські спартаківці на поєдинок проти динамівців Києва сподіваються зібрати не менш зірковий колектив — Олександр Прохоров, Станіслав Черчесов, Володимир Сочнов, Геннадій Морозов, Олександр Бубнов, Вагіз Хідіятуллін, Федір Черенков, Євген Кузнєцов, Сергій Родіонов, Юрій Гаврилов, Віктор Папаєв, Борис Поздняков, очолити який дав згоду Костянтин Бєсков. Крім того, ведуться переговори з Ігорем Шалімовим, Олександром Мостовим, Віктором Пасулько, Сергієм Шавло та Валерієм Шмаровим.

Було зазначено, що цей матч відбудеться в рамках святкування 70-річчя київського «Динамо», створеного в листопаді 1927 року. Динамівці перші порушили гегемонію московських клубів, вигравши 1961 року золоті медалі союзного карбування. Відтоді київські футболісти 13 разів ставали чемпіонами колишнього СРСР, що є рекордом для радянських клубів, і дев'ять разів вигравали Кубок Союзу.

Григорій Суркіс повідомив також, що спонсори матчу — «Кока-кола», «Адідас», «Динамо-Атлантик», телеканал «Інтер», який вестиме пряму телетрансляцію гри, приготували багато призів і для футболістів, і для вболівальників. Гравці отримають конверти із солідними грошовими винагородами, а глядачі розігрують автомобілі, спортивну екіпіровку, путівки.

Як розповів наш колега Олександр Липенко, який безпосередньо причетний до організації цієї надзвичайної події, м'яч, яким гратимуть динамівці та спартаківці, злетить у небо. На того, хто знайде його, чекає чарівний приз — поїздка з київським «Динамо» за кордон.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: згадаймо роки минулі — Валерій Лобановський і його чемпіонська дружина.

Фото Миколи БОЧКА.

Звідусіль

Художня гімнастика

Учора в приміщенні УНІАН відбулася прес-конференція, яку влаштувала Федерація художньої гімнастики України. На запитання журналістів відповідали героїня останнього чемпіонату Європи в грецькому місті Патри одеситка Олена Вітриченко, її мати і тренер Ніна Вітриченко, президент ФХГУ Альбіна Дерюгіна, віце-президент федерації, видатна українська гімнастка, заслужений тренер країни Ірина Дерюгіна. Подробиці про цю зустріч читайте у одному з наступних чисел нашої газети.

Футбол

Бразильський форвард Рональдо виступатиме за «Барселону» до 2006 року. Намагання окремих багатих європейських клубів (зокрема, італійського «Інтера») переманити геніального бомбардира до себе виявилися марними. Між «Барсою» та вундеркіндом Рональдо підписано фантастичний контракт на 72 мільйони (!) американських доларів.

Баскетбол

Національна збірна України готується до фінальної частини чемпіонату Європи, що, як відомо, відбудеться з 24 червня по 6 липня в Іспанії. Зураб Хромаєв, Геннадій Защук та Владислав Пустогаров —наставники нашої команди, яка саме тепер проводить тренувальний збір на базі «Сокіл» у Пущі-Водиці під Києвом, — залучили таких гравців: Холопова, Харченка, Приходька, Яйла, Лохманчука, Журавльова, Хижняка, Молчанова («Будівельник-Хорда»), Мурзіна, Базелевського, Шаптала, Ватажка, Савченка («Денді-Баскет»), Пудзирея, Окунського («БІПА-Мода-СКА»), Ткача, Ботичева («Шахтар»), Рубченка («Дарусcафака», Туреччина), Олександра Волкова (без клубу), Геннадія Успенського («Гонвед», Угорщина).

Після завершення цього збору наша команда зіграє три товариські поєдинки з національною збірною Ізраїлю на її майданчику. 16 червня українські баскетболісти вилетять до Барселони. Там до них має приєднатися наш представник в НБА, гравець клубу «Клівленд Кавальєрс» Віталій Потапенко. До речі, за нього вже заплачено страховку. І ще одна деталь, яка, гадаємо, зацікавить уболівальників: консультантом нашої збірної в Іспанії буде видатний російський тренер, професор Олександр Гомельський. 25 червня збірна України зіграє перший матч у підгрупі проти Іспанії.

Фото з конверта

На знімку: автомобіль освоїв — на черзі кінь...
Фото Богдана МАСЛЯНИКА.

Запитуєте — відповідаємо

Головне прокукурікати, а там – хоч не світай

Зростає потік листів до редакції, в яких руба поставлені питання: «Коли?» і «Яким чином?»

Коли ошукані вкладники і власники державних облігацій і казначейських зобов'язань колишнього СРСР зможуть отримати хоча б ті копійки, які їм нараховано замість повноважних радянських рублів?

Яким чином їм виплачуватимуть компенсації?

Своїм читачам П. Цекошу (Крим), І. Коргунову (Сумщина), Н. Стецюку та М. Пігахчі (Дніпропетровськ), Я. Кравенку (Херсонщина), К. Бондаренку (Черкащина) і десяткам інших, на жаль, нічого втішного повідомити не можемо. Держава сьогодні неспроможна віддати борги не лише п'ятирічної давності, а й «новоспечені» — зарплату, стипендії, пенсію. Але віддати мусить. Так вирішили ваші, читачі, обранці.

21.11.1996 року Верховна Рада України прийняла Закон "Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України».

Він передбачає відновлення заощаджень громадян, внесених до 2 січня 1992 року в установи Ощадного банку та державного страхування, що діяли на території України, а також індексацію вартості облігацій Державної цільової безпроцентної позики 1990 року, облігацій Державної внутрішньої виграшної позики 1982 року, державних казначейських зобов'язань СРСР, сертифікатів Ощадного банку СРСР.

При цьому карбованець заощаджень на 2 січня 1992 року прирівнюється до 1,05 гривні.

Для виплати такого обсягу компенсації необхідно 131,96 мільярда гривень (70 мільярдів доларів США). Тому Закон не розрахований на негайне виконання. За оцінкою експертів, реалізація Закону потребує приблизно 25 років.

Оптимальним варіантом вірогідно буде проведення поетапної компенсації залежно від віку громадян, їх соціального стану та розміру заощаджень.

Хвилює наших читачів й інше положення закону. Олексій Герасимович Зубаха з Дніпропетровська пише: «Ознайомився з положеннями прийнятого Верховною Радою закону і звернувся до завідувачки відділенням Ощадбанку Амур-Нижньодніпровського району № 6720/0212 за роз'ясненнями. «Мені те, що пишуть у газетах — до лампочки, — «чемно» відповіла жінка. — У нас ніяких інструкцій щодо компенсацій немає».

А Марія Володимирівна Краснюк з Київщини розповіла іншу історію: «Згідно з Законом не використані для приватизації державного майна компенсаційні сертифікати можуть бути повернені вкладником до установ Ощадного банку України.

Пішла я в Ощадбанк в м. Українка, щоб здати сертифікати, а там мені відмовили...»

За роз'ясненнями редакція звернулася до **Вадима Шульги, заступника голови правління Ощадбанку України.**

—Нарікання клієнтів цілком справедливі, але не за адресою. Скажіть, як можна виконувати закон, якщо не прийнято механізму його реалізації? Верховна Рада продекларувала права власників сертифікатів, але Кабінет міністрів досі не спромігся на відповідну інструкцію. Тобто на сьогоднішній день не розроблено порядок прийому сертифікатів. Мало того, до нас вже йдуть клієнти за виплатами на поховання, передбаченими цим самим законом, але Кабмін не виділив ще жодної копійки.

Ми звернулися до уряду з пропозицією негайно створити відповідну комісію з вироблення механізму реалізації Закону «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України...»

Отже, відомо, «яким чином», але Бог тільки знає, «коли» розпочнеться ота поетапна компенсація. Чим можна зарадити людям, що опинилися за межею бідності і сподіваються на державу, яка їх обікрала?

Надія вмирає останньою.

Іван ІЛЛЯШ.

Хто на кого наїхав

Лист

До корпункту «Голосу України» зайшов мешканець Кузнецовська, міста поліських атомоенергетиків, Мудрак і залишив листа. «Я — капітан у відставці, колишній військовий льотчик, учасник бойових дій в Афганістані. Змушений звернутися до вас за допомогою, бо не бачу кінця тому безчинству, яке коїться в правоохоронних органах.

З липня минулого року в селі Любахи Володимирецького району мою автомашину зупинили один у міліцейській формі і троє в цивільному. Ніхто з них жодних документів не пред'явив. Той, що у міліцейській формі, відправляє кудись цивільних, а нам з дружиною недвозначно натякає, що потрібно відкупитися.

Побачивши, що нічого не виходить, він б'є лівою ногою по бамперу моєї машини, падає і качається по землі. Начальнику ДАІ Ляшку, коли той прибув, він заявив, що я на нього наїхав. Ляшко забирає в мене всі документи на авто і викликає групу з райвідділу міліції і прокурора району Поліщука.

Не буду описувати всіх знущань і образ з боку працівників міліції в присутності прокурора — це тривало протягом 8 годин — з наміром зробити з мене п'яного. Проте лікар районної поліклініки Володимирця поставив діагноз — тверезий...»

...І коментар

Та на цьому, як видно з листа, неприємності в пана Мудрака не закінчилися — скоріше навпаки. Викладемо стисло. Два тижні, невідомо чому, не повертали йому посвідчення водія. Потім працівники міліції забирають книгу доходів і витрат (Олександр Мудрак займається торгівлею), вилучають інші документи. У районній газеті з'являється замітка, що він здійснив наїзд на працівника міліції. Кримінал?..

Три місяці довелося авторові листа оббивати пороги районних і обласних правоохоронних інстанцій, добиватися особистого прийому в обласного прокурора і начальника УМВС у Рівненській області, звертатися з позовом до суду, щоб врешті-решт одержати постанову слідчої прокуратури. А там сказано: «... в діях Мудрака Олександра Сергійовича відсутній склад будь-якого злочину, тому... у порушенні кримінальної справи... відмовити».

А ось про міліціонера В. Котовича (а це саме він зупиняв машину) сказано інше: «...не пред'явив на вимогу Мудрака О. С. своє службове посвідчення і тим самим грубо порушив Закон України «Про міліцію», Конституцію України...»

Тож хто, питається, на кого наїхав? І чому пану Мудраку тривалий час не повертали документи на торгівлю?

... Нещодавно газета «Волинь» надрукувала повідомлення про те, що голова Рокитнівської райдержадміністрації Микола Міськов подав у відставку. «Причиною такого кроку, — пише газета, — послужила трагічна подія: син М. Міськова Вадим в стані алкогольного сп'яніння в селі Масевичі машиною свого батька... вбив батька п'ятьох дітей Михайла Миколайовича Крупенка».

Одне із серії безкарних убивств, травмувань.., вчинених у районі за останні роки посадовими особами — «проверенными товарищами» з колишньої партноменклатури.

І наведено список: колишній начальник УМВС Рокитнівського району Борис Старий, редактор районної газети Віктор Татусь, заступник вищезгадуваного М. Міськова Юліан Корженко. Газета сподівається, що голова облдержадміністрації Микола Сорока візьме під контроль розслідування цих трагічних подій і звільнить усіх державних службовців та їх покровителів, які заплямували себе злочинами, незалежно від того, які посади вони займають.

Що воно таке? Чи справді Феміда на Рівненщині дрімає? А чи зважує на своїх терезах «вибірково»?

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівненська область.

Два погляди на справи в одній області

Зустрілися листи

З ПРОГОЛОШЕННЯМ незалежності більшість населення України сприйняла свободу як уседозволеність, а демократію —як анархію. Усе пустили на самоплив. Ті, що ближче до влади, позаводили іномарки, будинки, дачі, дітей відправили на навчання за кордон. А прості люди перебиваються з хліба на воду.

Побільше б таких керівників

Усе це повною мірою стосується й Херсонщини. Наша область була останньою в Україні з усіх показників. Пишу «була», бо сьогодні вона потроху підводиться на ноги. І ось чому. Не так давно главою обласної адміністрації призначено колишнього міністра сільського господарства і продовольства Юрія Михайловича Карасика. Знаючий, досвідчений керівник швидко зорієнтувався в обстановці і розпочав з кадрів. Зробив перестановки, багатьох керівників у господарствах, районах та в області замінив. У результаті люди повернулися обличчям до виробництва. Маємо перші результати: весь минулорічний урожай вчасно зібрали, поля виорали, всі заплановані площі засіяли озиминою, вивезли добрива, знищили бур'яни, що останніми роками виросли й розмножилися. Відремонтували дороги, поставили дорожні знаки...

Почалася робота з керівниками підприємств щодо створення нових робочих місць.

І все це на рахунку однієї людини за короткий час її роботи!

Хотілося б побажати нашому Президентові і далі сміливіше направляти на місця таких керівників, у котрих там немає родичів та близьких приятелів. Бо коли висувають у керівництво місцевого, то це означає, що разом з ним до влади приходить окремий клан, який намагається якнайшвидше і якнайбільше нагребти, бо знає, що незабаром для нього масниця скінчиться. А в Карасика вимоги до всіх однакові. Можеш працювати — працюй, не можеш — звільняй місце для здібного та чеснішого.

Лозунг «кадри вирішують усе» не застарів. Шановний Президент, якщо й по інших областях ви поставите таких же керівників, як на Херсонщині, в Україні діла підуть краще, і цілком можливо, що тоді народ підтримає вас і на другий термін.

За дорученням і від імені колективу Микола БАРДІН, заступник директора КСП «Краса Херсонщини».

Каховський район
Херсонської області.

Поменше б кам'яних ідолів

Люди розуміють, в якому тяжкому становищі нині перебуває економіка України. Вони живуть за межею бідності і проклинають ту систему, яка довела країну до зубожіння.

Та коли бачиш, як на твоїх очах навмисне гноять величезні скирти сіна й соломи, аби тільки їх не з'їли корови і не дали додатково молока, то починаєш розуміти, що це злочин проти народу.

Коли бачиш, як десятки гектарів кукурудзи, буряків, баштанних культур входять у зиму незібраними, а керівництво мотивує цю бездіяльність відсутністю пального (а пальне розпродують), то розумієш, що це також злочин.

Коли бачиш, що ячмінь сіють у непідготовлений грунт і цим самим гроблять не тільки зерно, а й пальне (восени керівництво змушене списувати все своє нехлюйство за актом на «погодні умови»), то тоже стає ясно, як Божий день: це знову-таки злочин.

Голова КСП розтринькав майже все, що було в колишньому колгоспі, а працівники забули, що таке заробітна платня.

КСП уже два роки не платить державі за землю, а голова сільради не хоче виділити фермерам більше, ніж по тридцять гектарів, хоч вони вчасно розплачуються, а всі інші вільні землі, призначені для фермерів, віддає «лежачому» КСП. Звідки ж візьмуться в бюджеті кошти, скажімо, на виплату пенсій?

Хочеться запитати: хто винен у цих неподобствах?

Я кілька разів звертався до президента і до прем'єра з проханням прислати слідчих для розслідування цих та інших злочинів у нашому районі, які компрометують незалежну Україну, — і досі їдуть.

Я так думаю: поки в містах і селах України стоятимуть кам'яні ідоли, які охороняють отих, що сидять у керівних кріслах, народ не зможе встати з колін. Виробляти матеріальні цінності, стоячи навколішках, дуже незручно.

Петро КИРИЛЕНКО.

Новопавлівка
Великоолександрівського району
Херсонської області.

Ви нам писали...

Складу злочину немає

По скаргах гр. Пилипенко Г. Д., в яких вона вказувала на протиправні дії посадових осіб Макарівського бюро технічної інвентаризації щодо сумісної роботи родичів, виплат премій, звільнення її з роботи тощо, неодноразово проводилися перевірки управлінням житлово-комунального господарства Київської облдержадміністрації, працівниками міліції, прокуратури та контрольно-ревізійним відділенням Макарівського району. Через відсутність складу злочину з боку посадових осіб Макарівського БТІ у порушенні кримінальної справи відмовлено.

Заявниці дано письмові відповіді, а також роз'яснено, що питання про поновлення її на роботі згідно зі ст. 231 КЗпП України необхідно вирішувати в судовому порядку.

М. МІРОШНІКОВ,
начальник відділу загального нагляду Київської обласної прокуратури.

Книжковий кіоск

Іларіон II: тернистим шляхом — до зірок

Кілька думок про книгу Миколи Тимошика «Голгофа Івана Огієнка»

ЦЯ СИМПАТИЧНА книжка з цікавим малюнком на обкладинці (обличчя молодого Огієнка на тлі звиродніх монстрів з відомої картини Ієронима Босха «Голгофа») вийшла недавно у видавництві «Заповіт». Безперечно, вона належить до жанру наукових монографій: послідовний, хронологічно бездоганний аналіз життя й діяльності визначної особистості, ретельний добір цитованих документів, солідна джерельна база (маловідомі й невідомі архівні матеріали з України та з-за кордону), досить повне охоплення публікацій на тему дослідження. Це — типовий регламент усякої порядної наукової праці.

Але є у книзі Миколи Тимошика «щось», яке не дозволяє зупинитися на чисто наукових парадигмах його твору. Це «щось», на мою думку, — жива експресія, тремтливість думки, переплетеної з гарячим почуттям. Такої «закваски», як правило, науковці у своїх учених трудах чомусь стараються уникати, боячись того, щоб читачі не запідозрили їх у зайвій сентиментальності. Автор же праці про Огієнка зовсім не соромиться своїх поривань і своєї, сказати б, залюбленості у предмет дослідження. Поважний, логічно виважений хід думки раптом (але зовсім не різко) переходить у світ власного авторського «я»: і в оціночних моментах, явищах, і у виявленні у Швейцарії, в Лозанні (або й у глухому закутку якогось «спецхрану» київського архіву) цікавого і зовсім невідомого досі свідчення про Огієнка чи довкілля, в якому цей муж науки і віри був. І ось такі публіцистичні акценти автора, не знижуючи наукових критеріїв його праці, роблять книгу доступною для всіх. Цей синтез кількох жанрових ознак на основі наукової монографії дедалі більше характеризує стиль наукових публікацій (особливо в царині гуманітарних наук) розвинених країн Заходу. Кажуть, такий буде стиль науки у XXI віці. Принаймні ми, українські вчені, слава Богу, відвикаємо від тої «пташиної мови» 60—80-х років («чем непонятнее, тем научнее»), яку шляхом мавпування наукового стилю однієї сусідньої країни, запопадливо утверджували й деякі наші науковці.

Справді — і без перебільшення — монографія Миколи Тимошика про митрополита Іларіона (професора Івана Огієнка) читається на одному подиху. Це напрочуд цікава книга — і за предметом дослідження, і за методом та стилем викладу матеріалу. Заголовок книги — «Голгофа Івана Огієнка» — не сприймається тими, хто книгу дочитає до кінця, як драматична метафора. Це драматична одіссея тривалістю майже в ціле століття (митрополит Іларіон прожив 90 років) з низкою просто-таки трагічних кульмінацій. Біда переслідувала цього невисокого на зріст чоловіка, родом із Брусилова у теперішній Житомирщині, від його народження 1882 року й аж до смерті в далекому канадському Вінніпезі у 1972 році. Кілька разів він був на волосинці від смерті. Йому загрожували арешти. Посередині життєвого шляху він поховав дружину. Одні університети увінчували його докторськими ступенями, а з інших його викидали за вільнодумство і за велику любов до свого народу. Можна до безкінечності перераховувати ці «контрасти» і «перепади» в Огієнковому житті (й автор це робить із завидною скрупульозністю), але вони сходяться на одному місткому слові: Голгофа.

Можна вважати одним з найбільших достоїнств книги пана Тимошика — послідовно і досить повно написану біографію митрополита Іларіона. Оскільки в Україні постать цієї людини кілька десятиліть поспіль невтомно обливали помиями (автор у вступній частині наводить «найколоритніші» базарні лайки радянської науки стосовно Огієнка), то добре написана біографія сприймається як відкриття.

У книзі розглянуто кожну грань багатоманітної та невтомної праці митрополита Іларіона під час його еміграції у європейських країнах, а від 1947 року — в Канаді. Недарма Огієнка часто називали «Іларіоном II», порівнюючи його з київським митрополитом доби Київської Руси-України (XI ст.) Іларіоном І. Його внесок у розвиток української богословської та історико-церковної думки XX ст. унікальний. Він витримує зіставлення й порівняння не лише з митрополитом Іларіоном доби князя Ярослава Мудрого, але й з найвидатнішими релігійними діячами України наступних поколінь і віків.

Друга частина монографії «Голгофа Івана Огієнка» присвячена окремим ділянкам діяльності вченого. Вже у вступному розділі автор пише, що свій природжений хист Огієнко «успішно застосовував і як мовознавець та літературознавець, і як редактор та видавець, і як перекладач та поет, і як ректор та міністр, і як православний митрополит та історик Української Церкви». І ось у другій частині книги, після викладу основних, вузлових моментів життєпису Огієнка, дано аналіз його діяльності в усіх перелічених ділянках, окрім церковної. Пишучи про Огієнка, просто неможливо оминути релігійних аспектів, тому вони викладені, наскільки це було можливо, у першій, біографічній частині книги. Але ці аспекти не є метою дослідження. Зрештою, рецензована книга має підзаголовок: «Українознавчі проблеми в державотворчій, науковій, редакторській та видавничій діяльності». Будемо сподіватися, що в майбутньому Микола Тимошик не відійде від огієнкознавства і напише повнішу книгу про свого улюбленця, де приділить релігійній проблематиці в житті Огієнка таку увагу, на яку ця проблематика заслуговує.

Отже аналітична частина праці наисана з погляду українознавства, а якщо говорити точніше —українької національної ідеї. Дуже добре цю ідею висвітлено в розділах про мову: «Мова — душа народу», «Часопис «Рідна мова» як тип видання». Огієнко-вчений насамперед був мовознавцем, доктором філологічних наук (хоч за дипломом — «доктор філософії»: це науковий ступінь на Заході для всіх гуманітарних наук). Мовознавство Огієнка — це не лінгвістична наука сучасних двох академічних інститутів (Інституту мовознавства й Інституту української мови), де в сьогоднішній критичний момент вирішення долі української мови там усе ще займаються переважно суфіксами й префіксами. Ні, мовознавство Огієнка — це наріжний камінь політики. Він волав, бив у всі дзвони на цілий світ на захист української мови! Такої пристрасті щодо рідної мови, як в Огієнка, важко знайти в будь-кого іншого. Вона, можливо, унікальна в усій історії українознавства. У книзі ця проблема висвітлена повно й докладно — і, що важливо, із цілковитою солідарністю автора книги з позицією Огієнка.

Оскільки я знаю пана Тимошика особисто як головного редактора видавництва «Либідь», кандидата філології і викладача університету, я б сказав, що й у його вдачі є дещо від Огієнка. Він молодий учений, щойно пережив сороківку, але списком його публікацій міг би похвалитися і п'ятдесятилітній.

Микола Тимошик — на початку злету своєї наукової кар'єри. Він має великі праці, здорову наукову й людську амбіцію. Дай же, Боже, зробити йому не менше за Огієнка і прожити також не менше за цього вченого!

Дмитро СТЕПОВИК,
доктор філософії, професор.

Оголошення

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, Хмельницький, майдан Незалежності, 1) порушив справи про банкрутство:

№ 178-Б/1 — агрофірми «Арсенал» (281550, Хмельницька область, Теофіпольський р-н, с. Карабіївка, розрахунковий рахунок 400219 у Теофіпольському АК АПБ «Україна», МФО 315212);

№ 180-Б/1 — спілки селян пайовиків «Поділля» (Хмельницька область, Теофіпольський р-н, с. Шибено, розрахунковий рахунок 400002 у Теофіпольському АК АПБ «Україна», МФО 315212);

№ 181-Б/1 — селянської спілки «Дружба» (Хмельницька область, Теофіпольський р-н, с. Ільківці, розрахунковий рахунок 400316 у Теофіпольському АК АПБ «Україна», МФО 315212);

№ 182-Б/1 — агрофірми ім. Т. Г. Шевченка (Хмельницька область, Теофіпольський р-н, с. Гальчинці, розрахунковий рахунок 400206 у Теофіпольському АК АПБ «Україна», МФО 315212);

№ 201-Б/1 — селянської спілки Михиринецька (Хмельницька область, Теофіпольський р-н, с. Михиринці, розрахунковий рахунок 400903 у Теофіпольському АК АПБ «Україна», МФО 315212);

№ 204-Б/1 — селянської спілки «Промінь» (Хмельницька область, Теофіпольський р-н, с. Строки, розрахунковий рахунок 400413 у Теофіпольському АК АПБ «Україна», МФО 315212);

№ 179-Б/1 — агропідприємства «Зоря» (Хмельницька область, Теофіпольський р-н, с. Гаврилівка, розрахунковий рахунок 400510 у Теофіпольському АК АПБ «Україна», МФО 315212).

Кредиторам, а також санаторам надсилати заяви з майновими вимогами до боржника в місячний термін від дня публікації за адресою: 280000, Хмельницький, майдан Незалежності,1, арбітражний суд.

Арбітражний суд Івано-Франківської області (284000, м. Івано-Франківськ, вул. Грюнвальдська, 11) порушив справу № 789/3 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю фірми «Сток». Юридична адреса: 284019, м. Івано-Франківськ, вул. Шкільна, 16, р/р 467604 в Укрсоцбанку м. Івано-Франківська, МФО 336019, код 13653123.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Донецкой области (340105, Донецк, б. Пушкина, 34) возбудил дело № 13-2-17 Б от 11.04.97 г. о банкротстве общества с ограниченной ответственностью «Триал» (ООО «Триал»). Юридический адрес предприятия: 343716, Кировское Донецкой области, кв-л 16, дом 20, кв. 68; р/с 892621 в ОПЕРо Сбербанка Донецка, МФО 335106, код ОКПО 21990975.

Претензии кредиторов и предложения санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражный суд Автономной Республики Крым (г. Симферополь, ул. К. Маркса, 18) по заявлению Государственной налоговой администрации в г. Евпатории возбудил дела о банкротстве следующих предприятий:

ООО «Парус-93», Евпатория, ул. Горького, 3, р/с 467018 в Евпаторийском филиале АКБ «Интерконтбанк», дело № 943-8;

ЧП «Баграм», Евпатория, ул. Чкалова, 42-б, р/с 1468634 в Евпаторийском филиале АКБ «Интерконтбанк», дело № 896-3;

ООО «Атланта-96 ЛТД», Евпатория, ул. Фрунзе, 20, р/с 2467164 в Евпаторийском отделении «Укрсоцбанк», дело № 897-3;

ЧП «Светлана-Г», Евпатория, ул. Демышева, 130, кв.17, р/с 1468359 в Евпаторийском филиале АКБ «Интерконтбанк», дело № 1157-10;

Предприятие «Габек», Евпатория, ул. Братьев Буслаевых, 3/5, р/с 704418 в Евпаторийском отделении «Укрсоцбанк», дело № 1112-1;

ООО «Ариадна ЛТД», Евпатория, ул. Дм. Ульянова, 54, р/с 467946 в Евпаторийском отделении «Укрсоцбанк», дело № 941-8;

ООО «Юг-Контакт», Евпатория, ул. Гагарина, 19, р/с 3467448 в Евпаторийском отделении «Укрсоцбанк», дело № 895-3;

ЧП «Ост-1», Евпатория, ул. Пионерская, 1, кв.5, р/с 000468519 в Евпаторийском филиале АКБ «Крым-банк», дело № 1253-1;

СП «Лена», Евпатория, ул. Ленина, 2/5, кв. 24, р/с 1609703 в Евпаторийском отделении «Укрсоцбанк», дело № 1150-2;

Кооператив «Моника», пгт. Новоозерное, пр. Героев Десантников, 2, кв. 43, р/с 461201 в Евпаторийском филиале КБ «Приватбанк», дело № 1406-10;

СП ООО «Итава ЛТД», г. Евпатория, ул. М. Тореза, 4, р/с 467222 в Евпаторийском филиале «Крым-банк», дело № 1407-10.

Претензии кредиторов и предложения санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования данного объявления Арбитражным судом Автономной Республики Крым.

Арбітражний суд Черкаської області 5.12 1996 року за заявою Смілянської державної податкової адміністрації порушив справу № 481/8 про визнання банкрутом МКП фірми «Вадим» (Черкаська область, м. Сміла, вул. Артема, 38/5, р/р 1468217 в АК АПБ «Україна»).

Кредиторам, а також можливим санаторам заяви з майновими вимогами до боржника направляти протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою: 257036, м. Черкаси, бульвар Т. Шевченка, 307, арбітражний суд Черкаської області.

* * *

Арбітражний суд Черкаської області 17.10 1996 року за заявою Смілянської державної податкової адміністрації порушив справу № 1194/8 про визнання банкрутом МП «Мадонна» (Черкаська область, м. Сміла, вул. Мічуріна, 30, р/р 468726 в АК АПБ «Україна»).

Кредиторам, а також можливим санаторам заяви з майновими вимогами до боржника направляти протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою: 257036, м. Черкаси, бульвар Т. Шевченка, 307, арбітражний суд Черкаської області.

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, м. Хмельницький, майдан Незалежності, 1) порушив справи про банкрутство:

1. № 124-Б — відносно приватного торгово-комерційного підприємства «Рубін» (281070, м. Славута Хмельницької області, вул. Дзержинського, 73/34; р/р 1468836 в АКБ «Україна» м. Славута);

2. № 110-Б/4 — відносно філії приватного підприємства «Ляна» (281070, м. Славута Хмельницької області, вул. Кузовкова, 20/18; р/р 468264 в АКБ «Україна» м. Славута).

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражним судом Сумської області (244011, м. Суми, вул. Рибалка, 2) порушено справи:

— № 358-4/17 про банкрутство приватного виробничо-комерційного підприємства «Новий мир» (м. Суми, вул. Прокоф'єва, 30/49; р/р 4468274 в Зарічному відділенні Укрсоцбанку м. Суми, МФО 337308);

— № 489-8/34 про банкрутство приватної виробничо-торговельної фірми «Арніка» (м. Суми, вул. Загону ім. генерала Чеснова, 6/4; р/р 5468710 в Зарічному відділенні Укрсоцбанку м. Суми, МФО 337085).

Майнові вимоги кредиторів подаються до арбітражного суду Сумської області в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Арбитражным судом Запорожской области 03.03.97 г. возбуждено дело №5/1-167 по заявлению ГНА в Шевченковском районе г. Запорожья о признании банкротом общества с ограниченной ответственностью «Каркас» (Запорожье, ул. Кирпичная, 165; р/с 3467151 в КБ «Приватбанк» ЗРУ г. Запорожье, МФО 313399, ОКПО 13625658).

Кредиторам и возможным санаторам направлять заявления с имущественными требованиями к должнику в месячный срок с момента публикации объявления по адресу: 330001, Запорожье, ул. Шаумяна, 4, Арбитражный суд Запорожской области.

ЧП «ЛОНГ», зарегистрированное в ГНИ Московского района, № 10040 от 03.10.1996 года, ликвидируется.

Претензии принимаются в течение двух календарных месяцев по адресу: г. Киев, ул. Казацкая, дом 18.

Арбитражный суд Севастополя (335008, Севастополь, ул. Восставших, 6) возбудил дело №025/6 о банкротстве ООО «Антей» (р/с 467073 в Севастопольском филиале АКБ «Правэкс-банк», МФО 324979, юридический адрес: Севастополь, ул. Хрусталева, 2).

Претензии предъявляются в течение одного месяца со дня опубликования объявления.

Інформація про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Сквирський сирзавод»

Характеристика емітента:

1. Фірмове найменування: Акціонерне товариство відкритого типу «Сквирський сирзавод».

2. Місцезнаходження: 256450, м. Сквира, Київська область, вул. Карла Лібкнехта, буд. 162.

3. ВАТ «Сквирський сирзавод» було засновано внаслідок реорганізації (розподілу) Київського орендного комбінату «Молоко», приватизованого шляхом викупу згідно із Декретом України від 17.05.1993 р. № 53 «Про особливості приватизації майна в агропромисловому комплексі» через регіональний фонд державного майна по Київській області (договір купівлі-продажу № 9 від 12.05.1995 р., свідоцтво про власність від 03.02.1995 р. № 7-ВП) та зареєстровано виконкомом Сквирської районної ради народних депутатів 03.07.1995 р. за № 00445943.

4. Предметом діяльності Товариства є:
— заготівля, виробництво та реалізація молочної продукції;
— виробництво хлібобулочних і кондитерських виробів;
— роздрібна торгівля;
— посередницькі послуги при купівлі-продажу товарів народного споживання;
— зовнішньоекономічна діяльність.

5. Розмір статутного фонду ВАТ «Сквирський сирзавод» становить: 18401,25 гривень — всі 100 % оплачено.

6. Чисельність працівників — 125 осіб.
Дані про керівних працівників:
Голова правління — Суслов Іван Миколайович, освіта незакінчена вища, навчається в Харківській юридичній академії, спеціальність — юрист. Виробничий стаж —20 років.
Головний бухгалтер — Кисленко Галина Григорівна —член правління, освіта середньо-спеціальна, спеціальність — бухгалтерський облік, виробничий стаж 29 років.

7. Контрольний орган Товариства — ревізійна комісія ВАТ, державна податкова адміністрація у Сквирському районі Київської області.
Аудиторська фірма — «Фінанси-аудит-приватизація»: 252127, Київ-127, вул. Героїв Оборони, 10, тел. 261-32-70.

8. Дані про випуск акцій.
Рішення про випуск простих іменних акцій Акціонерного товариства «Сквирський сирзавод» було прийнято загальними зборами акціонерів (прот. № 1 від 22.02.1995р.). Початок продажу акцій через 10 днів після опублікування оголошення про випуск акцій, закінчення — через 10 днів із дня початку розміщення оголошення.
ВАТ послугами торговця цінними паперами не користується.
Раніше емісії акцій Товариство не здійснювало.
Акціонерами Товариства є фізичні особи України — члени орендного колективу Сквирського сирзаводу, постачальники сировини.
Мета випуску акцій — розподіл майна, в т. ч. й орендного, після його викупу.

9. Категорія акцій — прості іменні акції.
Привілейовані акції не випускаються.
Кількість акцій — 3505 шт.
Номінальна вартість акцій — 5,25 гривень кожна, серія акцій № А-1, де А — прості іменні акції, 1 —номер емісії. Порядкові номери акцій — 0001 — 3505.
Форма випуску акцій — паперова.

10. Розподіл акцій:

	Кількість шт.	Сума, грн.	%
І. Працівники трудового колективу:			
на пільгових умовах			
Всього			
в т. ч. за майнові сертифікати	318	1669,5	9,1
за власні кошти	78	409,5	2,2
за рахунок орендного прибутку	2743	14400,75	78,3
ІІ. Постачальники сировини:			
на пільгових умовах	366	1921,5	10,4
за рахунок майнових сертифікатів			
Всього	3505	18401,25	100

У вільний продаж акції не поступають. Перевищення або недостатнього рівня передплати не передбачається.

ІІ. Умови розпорядження акціями:

Акціонер Товариства має право:
без обмежень розпоряджатися акціями Товариства, зокрема продавати чи іншим чином відчужувати їх на користь інших юридичних та фізичних осіб, якщо інше не встановлено чинним законодавством.
Акції Товариства неподільні. У разі смерті власника акцій, вони успадковуються відповідно до чинного законодавства.

12. Порядок виплати дивідендів.
Виплата дивідендів акціонерам здійснюється один раз на рік за підсумками діяльності Товариства протягом місяця з дня рішення загальних зборів акціонерів про розподіл залишкового прибутку за звітний рік. Виплата дивідендів здійснюється шляхом перерахування коштів на рахунок акціонера або іншим чином за рішенням правління Товариства.

13. Опис ділової діяльності.

Основні види продукції, які виробляються на ВАТ «Сквирський сирзавод»

1. Масло селянське
2. Масло шоколадне
3. Молоко фляжне 3,2 % жирності, 2,5 % жирності
4. Сметана 20 % жирності, вагова
5. Сметана 20 % жирності, фасована у плівку
6. Сир 2 %
7. Молоко 2,5 % жирності, фасоване у плівку.
8. Ряженка 2,5 % жирності
9. Кефір 2,5 % жирності
10. Сир «Сквирський»
11. Сир знежирений
12. Хлібобулочні вироби

Товарна продукція в порівняльних цінах:
за 1996 рік — 3867 тис. грн.
за 1 квартал 1997 року — 890 тис. грн.
Переробка молсировини в перерахунку на молоко базисної жирності:
за 1996 рік — 3439 т,
за І квартал 1997 року — 1800 т

14. Фінансові результати:

АКТИВ	на 01.01.1997 р. (тис. грн.)	на 1.04.1997 р. (тис. грн.)
І розділ	1624	1438
ІІ розділ	290,9	243
ІІІ розділ	137,4	182
валюта балансу	2052,3	1863
ПАСИВ		
І розділ	1660	1504
ІІ розділ	—	—
ІІІ розділ	392,3	359
валюта балансу	2052,3	1863

Виручка від реалізації продукції:
За 1996 рік — 2618400 грн.,
за І квартал 1997 року — 1136000 грн.
Кредиторська заборгованість:
на 01.01.1997 р. — 161000 грн.,
на 01.04.1997 р. — 166000 грн.
Дебіторська заборгованість:
на 01.01.1997 р. — 136000 грн.
на 01.04.1997 р. — 228000 грн.
Прибуток за 1996 рік — 264900 грн.
Прибуток за І квартал 1997 року — 106000 грн.
Валюта балансу станом:
на 01.01.1997 р. — 2052300 грн.
на 01.04.1997 р. — 1863000 грн.

15. Фактори ризику діяльності ВАТ
Основними факторами ризику є можливість розриву економічних відносин із постачальниками молочної сировини, низька платіжна спроможність населення України, а також можливі зміни в законодавстві, які погіршують фінансове становище Товариства.

Голова правління ВАТ «Сквирський сирзавод» І. М. СУСЛОВ.

Информация о деятельности открытого акционерного общества «Украинский научно-исследовательский институт авиационной технологии» за 1996 год

Наименование эмитента	Открытое акционерное общество «Украинский научно-исследовательский институт авиационной технологии» (ОАО «УкрНИИАТ»)
Код ЕГРПОУ	14308552
№ свидетельства о государственной и дата выдачи свидетельства	№ 14308552 регистрации общества от 14.07. 1994 г.
Местонахождение	254080, г. Киев, ул. Фрунзе, 19-21
Телефон	417-80-08
Телефакс	417-50-46
Основные виды деятельности:	— разработка и внедрение прогрессивной авиационной технологии; — создание и выпуск новых конкурентоспособных образцов оборудования и механизированного инструмента для авиационной и других отраслей производства; — организация производства, разработка технологии ремонта и утилизации авиационной и другой техники и авиационных средств поражения; — выставочная и издательская деятельность
Количество акционеров	794
Количество владельцев облигаций	нет
Численность работников	198
Уставный фонд: — простые акции (количество и доля в уставном фонде);	104 937 шт. по 0,25 грн. — 100%
— привилегированные акции (количество и доля в уставном фонде)	нет
Даты проведения последнего собрания акционеров (для ОАО)	Не было, будет проведено в IY кв. 1997 г.
Наименование и местонахождение юридического лица, уполномоченного эмитентом продавать (покупать) его ценные бумаги	нет
Наименование и местонахождение юридического лица, уполномоченного эмитентом выплачивать доход о его ценным бумагам	нет
Дата и срок выплаты дивидендов, если они будут выплачиваться	10 марта 1998 г.

Основные финансовые показатели

тыс. грн.

Показатель	Год отчетный	Год предыдущий
1. Выручка (валовой доход) от реализации продукции (товаров, работ, услуг) за вычетом государственного регулирования цен, НДС и акцизного сбора	636	881
2. Балансовая прибыль (убыток)	434	252
3. Всего по активам баланса	8805	7508
4. Всего обязательств	10	21
5. Уставный фонд (справочно: номинальная стоимость акции — 5,25 грн. (1995 г.); 0,25 грн. (1996 г.)	26,234	26,234
6. Нераспределенная прибыль	—	—
7. Прибыль, которая приходится на одну простую акцию	0,0027	0,03
8. Дивиденды, выплаченные на одну простую акцию	нет	нет

ДО УВАГИ АКЦІОНЕРІВ
Відкритого акціонерного товариства «ІНТЕРРЕСУРСИ»

Правління ВАТ «Інтерресурси» повідомляє про скликання загальних зборів, що відбудуться 15 липня 1997 року за адресою: Кіровоград, вул. Енергетиків, 6.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Звіт правління за 1996 рік.
2. Затвердження перспективного плану розвитку ВАТ.
3. Звіт ревізійної комісії.
4. Внесення змін до статуту ВАТ.
5. Про друкований орган, що висвітлюватиме діяльність ВАТ.
6. Різне.

Початок зборів об 11.00.
Реєстрація учасників з 8.00 до 10.30 у день скликання зборів за місцем їх проведення.
Реєстрація доручень проводиться з 4 липня 1997 року з 9.00 до 15.00 за адресою акціонерного товариства: Кіровоград, вул. Преображенська, 17.
Тел. для довідок: (0522) 22-64-05; 22-89-09.

Організаційний комітет.

Відкрите акціонерне товариство «Продоформлення»

повідомляє своїм акціонерам, що згідно з рішенням правління ВАТ «Продоформлення» (протокол № 4 від 15 травня 1997 р.) загальні збори акціонерів відбудуться 19 липня 1997 р. об 11-й годині за адресою: 252014, м. Київ, вул. Печерська, 2/16.
Реєстрація учасників зборів — з 8-00 до 10-00.
При собі мати паспорт.
Для представників акціонерів мати доручення, оформлене юридично.

Порядок денний:

1. Про підсумки діяльності ВАТ за 1996 рік.
2. Основні напрями діяльності на 1997 рік.
3. Звіт ревізійної комісії за результатами роботи ВАТ за 1996 рік.
4. Різне.

Правління ВАТ «Продоформлення».

Арбітражний суд Хмельницької області порушив справи про визнання банкрутом:

ТОВ «Альтернатива» (281093, Нетішин Хмельницької області, вул. Набережна, 27, кімн. 103; р/р 467511 у Нетішинському відділенні Промінвестбанку).

МП «Діло» (281093, Нетішин Хмельницької області, пр. Незалежності, 9, кв. 169, п/с 446; р/р 468794 у Нетішинському відділенні АКБ «Україна»).

МП «Адріатік» (281093, Нетішин Хмельницької області, вул. Курчатова, 2; р/р 468196 у Нетішинському відділенні Промінвестбанку);

ЧП «Полонина» (281093, Нетішин Хмельницької області, пр. Незалежності, 1, кімн. 30; р/р 1468085 у Нетішинському відділенні Промінвестбанку).

Арбітражний суд Запорізької області (330001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) порушив справи про банкрутство:

— 5/1-131 — ППКФ «Лад-92» (330000, Запоріжжя, вул. Перемоги, 87, кв. 52; р/р 644980 у ЗРУ КБ «Приватбанк», МФО 313399);

— 5/1-132 — ППКФ «Вотут» (330000, Запоріжжя, вул. Перемоги, 111, кв. 50; р/р 400468913 в Орджонікідзевському відділенні Промінвестбанку, МФО 313333);

— 5/2-206 —ТОВ «Алекс-сервіс» (330000, Запоріжжя, вул. Сєдова, 12; р/р 5467706 у ЗРУ КБ «Приватбанк», МФО 313399).

З телетайпа

«Журавка» в букеті цілющих вод Волині

«Журавка» — така назва нової лікувально-профілактичної води, якою поповнився букет мінеральних вод України. Розлиття її налагоджено в Цуманському держлісгоспі на Волині. Щодня з конвеєра цеху, найсучасніше обладнання якого придбано в Республіці Польща, сходить десять тисяч півторалітрових пляшок цілющого напою.

У селі Журавичі, що в Ківерцівському районі, ще в минулому столітті відкрили багаті джерела хлоридно-натрієвих вод, які використовували для пиття й балнеологічних процедур. На початку нинішнього століття була в селі й водолікарня. Війни, що прокотилися краєм, зруйнували цей оздоровчий осередок. Лише в сімдесятих роках на базі знаменитих колись джерел було відкрито санаторій для волинських лісівників. І ось уперше налагоджено промислове розлиття мінеральної води, яка, за висновком науковців Одеського НДІ курортології, за своїми лікувальними властивостями ідентична відомій «Миргородській».

На Волині відкрито вже кілька цілющих джерел, на основі яких налагоджено промислове розлиття мінвод. Одне з них, що на околиці міста Луцьк, відоме мінеральною водою «Луцька». У стадії освоєння й джерела, відкриті в районі знаменитих Шацьких озер.

Дніпрогес захворів. Потрібна термінова операція

Тріщини, що з'явилися на чотирьох «биках» легендарної підкови первістка плану ГОЕЛРО — Дніпровської гідроелектростанції, привернули пильну увагу не лише представників місцевої преси та фахівців, а й Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи. У відповідь на прохання Запорізької облдержадміністрації було створено спеціальну міжвідомчу комісію для вивчення ситуації у Запоріжжі.

Члени комісії вивчили відповідні документи, оглянули половину опорних конструкцій греблі, а також ретельно проаналізували ті проекти, які пропоновано нині для «лікування» Дніпрогесу.

Висновок комісії однозначний: ситуація, що склалася, катастрофою не загрожує. Але все-таки відкладати ремонт не можна.

«Каріна» проти крадіїв

Впровадження угорської комп'ютерної системи «Каріна» для виявлення краденого автотранспорту та номерних знаків може стати рятівним для України в боротьбі із таким явищем. Це показали вже перші спроби застосування нової технології та методики в Закарпатті. Західний регіон України став нині місцем, через яке щодня ввозять тисячі одиниць автотранспорту. Чималу кількість цих машин придбано незаконно. Як свідчить статистика, винуватці численних трагедій на дорогах краю, бандитські угруповання саме й користуються такими засобами, щоб заплутати сліди й уникнути покарання. За допомогою «Каріни» правоохоронці всіх областей України зможуть запобігти скоєнню таких злочинів.

Курйози

Як капітани пожартували з майором

Два капітани й майор, приїхавши у відрядження, зупинилися в готелі. Після вечері капітани вклалися в ліжко, а майорові після випитого не спалося. Він ходив номером, базікав без упину, заважаючи заснути іншим. Раптом згадав, що забув купити сигарети й рушив до буфету.

Щойно він вийшов, один з капітанів підскочив і скомандував:

— Робімо перестановку, миттю!

Сказано — зроблено. На місце шафи — диван, шафу —замість вішалки, вішалку поставили біля вікна. Другий диван — на місце стільців і столу, а їх — на місце дивана. Вимкнули світло й полягали. Саме вчасно, бо через кілька секунд увійшов майор.

Увімкнув світло... роззявив рота.

Вибачаючись, швидко вийшов і зачинив за собою двері. Але, звівши очі, побачив номер кімнати і знову збентежився: саме у двісті п'ятнадцятому він зупинився з товаришами. Розгублений, поплентав до портьє. У нього назвав своє прізвище, запитав, куди поселений.

— Ви мешкаєте у двісті п'ятнадцятому, — відказав портьє.

Майор знову піднявся на другий поверх. «Може, погано подивився?» — міркував він, підходячи до знайомих дверей. Переконавшись, що не помилився, знову відчинив двері, увімкнув світло. Проте кімната була чужа, незнайома, а з-під ковдри жіночий голос обурювався по-польськи:

— Як ви посміли зайти до чужої кімнати!

Охоплений жахом, майор вискочив геть. Він накинувся на портьє, що неправильно зазначив номер кімнати. Той подивися на записи і знову назвав двісті п'ятнадцятий номер.

— Але я там не живу, зрозумійте нарешті, там геть інші люди, жінки живуть! Ви щось переплутали із записами. Викличте негайно адміністратора готелю!

Після довгої суперечки прийшов адміністратор, сонний, нечесаний і злий.

Майор розлютився.

— Прошу вас, наведіть порядок у готелі, записи в книзі обліку неправильні. Знайдіть мені мою кімнату!

Тим часом капітани у двісті п'ятнадцятій поставили меблі на свої місця і знову лягли до ліжка.

Аж ось і майор з'явився з адміністратором. Сонний і злий. Постукавши у двері, відчинив її, і, вибачившись, увімкнув світло. Капітани, перемовляючись, лежали на своїх місцях. Один з них обурено спитав у майора:

— Де ви поділися, майоре? Та ще й гостей привели.

Розгублений майор, заїкаючись, просив пробачення в адміністратора. Той, обурений, пішов, а протверезілий офіцер сів на диван, обхопив голову руками і щось тихо бурмотів.

... Уранці, прокинувшись, капітани побачили товариша, який у тій самій позі сидів на незайманому ліжку. Погляд його був ясний, але глибокодумний.

Бела ЙИРИШ,
офіцер запасу.

Свалява Закарпатської області.

Квітка райдуги над Інгулом

Кожного року в середині травня на околиці Миколаїва розквітають іриси, лілії, тюльпани, півоні на ділянці голови миколаївського міського товариства квітників Костянтина Володимировича Троцького. П'ятнадцять років підполковник у відставці створює квіткову зачіску землі. Нинішній величезний квітник починався буквально з декількох цибулинок тюльпанів.

Головний квіткар Миколаєва на своїх ділянках вирощує лише ірисів близько 500 видів. В усьому світі цю квітка (на Сході її називають «квіткою райдуги») визнана другою за красою та вишуканістю після орхідеї. Узвичаєні в нас троянди та гвоздики не зрівняють ся з ірисом і за багатством фарб, і за тонким розмаїттям ароматів. А суворі, холодні кали зарубіжні квіткарі взагалі вважають цвинтарними квітами.

Орхідеї в Україні зустрінеш хіба що в ботанічних садах, але жоден з них на всьому просторі СНД не може зрівнятися за веселковою барвистістю з домашнім квітником Костянтина Володимировича Троцького, коли в середині травня тисячі ірисів розкривають свої вод оспадні бутони. Непідготовлена людина розгублюється в калейдоскопі барв та відтінків, до яких навіть назву не завжди можна підібрати. Квіткарі СНД стоять у черзі за миколаївськими цибулинками нових сортів. В останні вихідні травня в миколаївському «Будин ку Природи» проходили перша персональна виставка квітів Костянтина Троцького, Сотні ірисів було виставлено не на продаж -господар дарував їх місту.

Володимир ШВЕДОВ.

Миколаїв.

Запитували — відповідаємо

Чи має право інвалід I групи (загального захворювання) на пільги щодо оплати за житло та комунальні послуги? Поясніть порядок звільнення від земельного податку.

Софія ДЕГНЕНКО.

Донецька область.

Законодавством не передбачені пільги щодо оплати за житло та комунальні послуги інвалідам, які стали ними внаслідок загального чи професійного захворювання або трудового каліцтва.

Порядок звільнення від земельного податку такий:

Якщо право на пільгу у платника виникає протягом року, то він звільняється від сплати податку, починаючи з місяця, наступного за місяцем, в якому виникло це право. У разі втрати права на пільгу протягом року податок сплачується, починаючи з місяця, наступного за місяцем, в якому втрачено це право.

Якщо громадянам надано земельні ділянки під городи, то податок за землю сплачує юридична особа, котра має землю у власності чи користуванні, а громадяни сплачують юридичній особі орендну плату.

Самотні інваліди похилого віку, які мають у власності житловий будинок, дачу або будинок у садівничому товаристві, повністю звільняються від орендної плати за землю.

Марина КОВАЛЬЧУК.

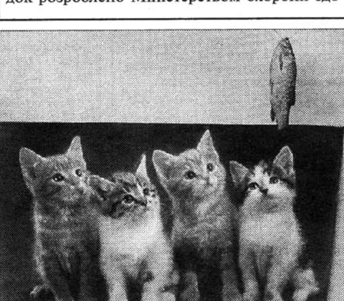
Мін`юст не всякому юристу радий

30 січня цього року в «ГУ» № 16 було опубліковано репліку юриста К. Гусєва під заголовком «Якби я був... міністром юстиції», в якій автор висловлює своє ставлення щодо правомірності окремих норм зареєстрованого Міністерством юстиції Порядку встановлення медико-соціальними експертними комісіями ступеня втрати професійної працездатності у відсотках працівникам, яким заподіяно ушкодження здоров'я, пов'язане з виконанням трудових обов'язків, затвердженого наказом Міністерства охорони здоров'я України від 25.11.95р. № 212.

На його думку, МОЗ перевищило свої повноваження, коли поклало обов'язки щодо встановлення факту заподіяння моральної шкоди на медико-соціальні експертні комісії (МСЕК), які не знають, що робити з цією «моральною шкодою», а Мін'юст механічно реєструє відомчі нормативні акти, в яких часто-густо трапляються ознаки юридичної негативності.

Перевіркою встановлено, що твердження К. Гусєва є безпідставними. Згаданий Порядок розроблено Міністерством охорони здоров'я відповідно до Основ законодавства України про охорону здоров'я, постанов Кабінету міністрів України від 22.02.92 № 83 «Про затвердження Положення про медико-соціальну експертизу» та від 23.06.93 № 472 «Про затвердження Правил відшкодування власником підприємства, установи і організації або уповноваженим ним органом шкоди, заподіяної працівникові ушкодженням здоров'я, пов'язаним з виконанням ним трудових обов'язків», інших актів законодавства. Пунктом 11 Правил визначено, що моральну шкоду відшкодовують за заявою потерпілого про характер моральної шкоди чи за висновком медичних органів... Будь-яких перевищень своїх повноважень з боку МОЗ при розробці та затвердженні згаданого Порядку не допущено. Нормативний акт тривалий час опрацьовували спеціалісти Міноохорони здоров'я та Мін'юсту України, він пройшов правову експертизу і визнаний таким, що відповідає вимогам чинного законодавства. Крім того, його було погоджено з іншими зацікавленими органами, зокрема з Верховним судом України, Генеральною прокуратурою України, Держнаглядохоронпраці, міністерствами праці та соціального захисту населення України.

Броніслав СТИЧИНСЬКИЙ,
заступник міністра юстиції.

Такого ми ще не бачили... **Фото Ю. ВЕНГЕРЕША.**

Перлини з дитячих вуст

Мамусю, не заважай

Мати звертається до маленького сина, а він ніяк не реагує на її слова.

— Синочку, ти чому не слухаєш мене?

— Ой мамусю, не заважай мені думки думати...

Я не боюся!

Маленькій Катрусі мама хоче помити голівку, а вона пручається, не дається.

— Ну й боягузка ж ти!.. — каже мама.

— Ні, я не боюся, то голова боїться!

Надіслав Анатолій ШЕЛУДЯК.

Середина-Буда Сумської області.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 280663.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311092.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.